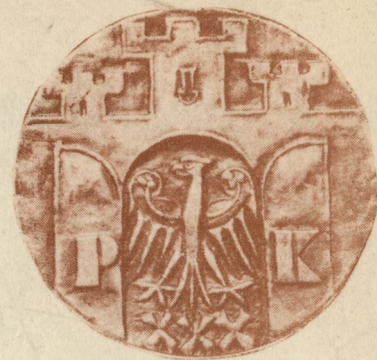

POLITECHNIKA KRAKOWSKA

Biblioteka Politechniki Krakowskiej

10000244693

Politechnika Krakowska

W roku akademickim 1970/71 Politechnika Krakowska rozpoczęła 20-letni jubileusz istnienia. W tym czasie w Krakowie odbyły się liczne imprezy i konferencje poświęcone 20-letniej działalności uczelni. W ramach obchodów Politechnika Krakowska w oparciu o materiały zebrane w Polsce i zagranicą wydała w 1970 roku "Zbiór wspomnień z okazji 20-letniej działalności Politechniki Krakowskiej".

Do 20 lat Politechniki Krakowskiej należą Politechniki Regionalne, które w sposób szczególny przyczyniły się do rozwoju nauki i techniki w regionach. W ramach obchodów Politechnika Krakowska wydała w 1970 roku "Zbiór wspomnień z okazji 20-letniej działalności Politechniki Regionalnej".

W ramach obchodów Politechnika Krakowska wydała w 1970 roku "Zbiór wspomnień z okazji 20-letniej działalności Politechniki Regionalnej".

W ramach obchodów Politechnika Krakowska wydała w 1970 roku "Zbiór wspomnień z okazji 20-letniej działalności Politechniki Regionalnej".

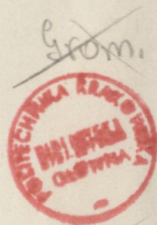
W ramach obchodów Politechnika Krakowska wydała w 1970 roku "Zbiór wspomnień z okazji 20-letniej działalności Politechniki Regionalnej".

W ramach obchodów Politechnika Krakowska wydała w 1970 roku "Zbiór wspomnień z okazji 20-letniej działalności Politechniki Regionalnej".

W ramach obchodów Politechnika Krakowska wydała w 1970 roku "Zbiór wspomnień z okazji 20-letniej działalności Politechniki Regionalnej".

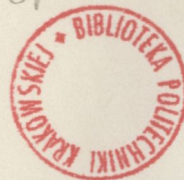
378,662 (438,311) (061,75)

Politechnika Krakowska

~~131985~~

Opracowanie

11-367916

Opracował według stanu na dzień 30 VI 1976 — KAZIMIERZ FLAGA

Szata graficzna — BARBARA SKĄPSKA

Opracowanie edytorskie i techniczne — DZIAŁ REDAKCYJNY PK

Fotografie: BARSKI, BABA, FILCEK, KOLOWCA, NADAJCZYK, PLEWIŃSKI, WCISŁO, WÓJCICKI, ZAGOREC, ZUROT, ZYCH, ponadto archiwum Stowarzyszenia Wychowanków PK, Studencka Agencja Fotograficzna RU SZSP PK

WYDANO ZA ZEZWOLENIEM MINISTERSTWA NAUKI, SZKOLNICTWA WYŻSZEGO i TECHNIKI

XXX lat Politechniki Krakowskiej

Prof. dr hab. inż. Bolesław Kordas — rektor Politechniki Krakowskiej

W roku akademickim 1975/76 Politechnika Krakowska rozpoczęła 31 rok swego istnienia. Była ona nową szkołą wyższą, utworzoną w Krakowie po zakończeniu drugiej wojny światowej. Od zarania wyrastała z silnego rdzenia Krakowskiego Ośrodka Naukowego w oparciu o najstarszą wszechnicę w Polsce — Uniwersytet Jagielloński oraz młodszą wiekiem, lecz o ugruntowanej już pozycji — Akademię Górniczą.

Dzisiaj, po 31 latach efektywnego działania, Politechnika Krakowska wypracowała sobie trwałe i znaczące miejsce w służbie gospodarki narodowej nie tylko w Krakowskim Ośrodku Naukowym, ale również w skali całego kraju. Jest uczelnią o ponadregionalnym charakterze, ingeruje czynnie w życie gospodarcze, kulturalne i społeczne większości województw Polski południowej.

Posiada silną kadre naukowo-badawczą, liczącą 149 profesorów i docentów, z których trzech są członkami PAN-u, a wielu działa w poszczególnych jego komitetach. Kadra ta decyduje o wysokim poziomie nauczania, o dużej wartości wykonywanych przez uczelnię prac naukowych i naukowo-badawczych.

Absolwenci Politechniki Krakowskiej w liczbie ponad 19 tysięcy stanowią dziś kadre: kierowniczą w

przemysle, naukową w szkolnictwie wyższym i zapleczu naukowo-badawczym gospodarki narodowej oraz nauczycielską w średnich szkołach technicznych. Decydują o postępie społeczno-gospodarczym Polski Ludowej. Trudno byłoby wyobrazić sobie obecnie budowę nowych wielkich zakładów przemysłowych, jak np. Huta im. Lenina, Huta Aluminium w Skawinie, Zakłady Chemiczne w Oświęcimiu, Zakłady Azotowe w Tarnowie, elektrownie w Jaworznie, Sierszy i Skawinie oraz całego szeregu innych bez tej licznej rzeszy inżynierów.

Wyrazem uznania dla uczelni jest fakt, że wykonanie największej inwestycji w kraju, tj. budowy Huty Katowice, zostało powierzono Zjednoczeniu Budownictwa Przemysłowego „Budostal”, w którym ponad 50% kadry inżynierskiej stanowią absolwenci Politechniki Krakowskiej. Podobną proporcję ilościową wśród zatrudnionych inżynierów można spotkać w wielu zakładach pracy makroregionu południowego. Przykładowo w dwóch tylko punktach konsultacyjnych przy Zakładach Azotowych w Tarnowie ukończyło studia 601 inżynierów oraz 50 magistrów, a przy WSK w Mielcu 428 inżynierów zatrudnionych w większości w tych zakładach.

Politechnika Krakowska rozwija

ożywioną współpracę w zakresie dydaktyki i nauki z wieloma uczelniami i ośrodkami naukowymi, jej pracownicy naukowi czynnie uczestniczą w pracach różnych stowarzyszeń i organizacji naukowych, a szczególnie w sympozjach i konferencjach naukowych tak w kraju, jak i za granicą. W specjalistycznych laboratoriach uczelni wartość zainstalowanej aparatury i urządzeń wynosi obecnie 325 mln złotych. Laboratoria te zapewniają wzbogacenie procesu nauczania studentów o praktyczną wiedzę oraz stwarzają możliwości prowadzenia prac naukowo-badawczych.

Politechnika Krakowska wniosła wydatną pomoc przy tworzeniu i rozwijaniu nowych ośrodków studiów technicznych w Kielcach i Rzeszowie, dzisiaj już przekształconych w politechniki.

Niemal od początku istnienia uczelni została powszechnie przyjęta zasada współzależności nauczania, nauki i praktyki. Z praktyki i potrzeb gospodarki narodowej czerpane są w większości tematy prac naukowo-badawczych, a wyniki ich wdrażane są przez zespoły uczelniano-przemysłowe. Liczne realizacje konstrukcji, jak np. wstępnie sprężone zbiorniki na wodę, silosy i konstrukcje dachowe o różnych rozpiętościach, rekonstrukcje budowli zabytkowych i wzmac-

nianie konstrukcji uszkodzonych, nowe rozwiązania silników spalinowych, konstrukcji maszyn i aparatury przemysłowej, nowe rozwiązania z technologii chemicznej oraz inżynierii sanitarnej i wodnej świadczą o dużej efektywności współpracy Politechniki Krakowskiej z jednostkami gospodarki narodowej. Przykładowo w roku 1975 wykonano dla przemysłu prace naukowo-badawcze o wartości 115 mln zł.

Tych kilka przykładów wziętych z codziennej działalności Politechniki Krakowskiej stanowi niezbitą dowód jej dużej aktywności i trwałego oraz liczącego się miejsca wśród wyższych uczelni technicznych.

Dzisiaj Politechnika Krakowska jest wielkim, sześciowydziałowym kombinatem naukowo-badawczym, o szerokim wachlarzu dyscyplin technicznych, prężnej kadrze i dużych perspektywach rozwojowych.

*Inauguracja roku akademickiego 1975/76
w teatrze im. J. Słowackiego*

Powstanie i kierunki rozwojowe uczelni

W dniu 1 kwietnia 1945 r., dekretem Krajowej Rady Narodowej, zostały powołane Wydziały Architektury, Inżynierii i Komunikacji Akademii Górniczej w Krakowie, tzw. Wydziały Politechniczne. Za tym lapidarnym zdaniem o utworzeniu zrębów późniejszej politechniki mieści się duży wkład osobisty inicjatorów utworzenia uczelni prof. I. Stella-Sawickiego, rektora Akademii Górniczej prof. W. Goetla, prof. M. Kamieńskiego oraz entuzjazm twórczy młodzieży pałającej pragnieniem studiowania i przygotowania się do odbudowy zniszczonego przez wojnę kraju.

Początki były niezmiernie trudne. Borykano się z brakiem sal wykładowych i ćwiczeniowych, laboratoriów, aparatury i urządzeń laboratoryjnych. Dopiero w roku 1947, dzięki przychylnemu stanowisku marszałka M. Rola-Żymierskiego, uczelnia uzyskała pomieszczenia pokoszarowe, zajmowane do dnia dzisiejszego. Nacisk położono przede wszystkim na: tworzenie struktury organizacji wewnętrznej, doskonalenie dydaktyki, wykształcenie specjalistów przygotowanych do pełnienia odpowiedzialnych i trudnych obowiązków, związanych z realizacją rosnących w dużym tempie programów inwestycyjnych kraju.

Uchwałą Rady Ministrów z dnia 7

lipca 1954 r. Wydziały Politechniczne Akademii Górniczo-Hutniczej zostały przekształcone w Politechnikę Krakowską, z czterema wydziałami, a mianowicie: Architektury, Budownictwa Lądowego, Budownictwa Wodnego oraz Mechanicznym.

Rozpoczął się drugi okres działalności, w którym zwrócono specjalną uwagę na moment współpracy z przemysłem, jako czynnik wpływający na rozwój prac naukowych i usprawnienie dydaktyki. Przemówienie inauguracyjne, wygłoszone w 1956 r. przez ówczesnego rektora, prof. dra Bronisława Kopycińskiego, zawierało nowy program, oparty na zasadzie współpracy uczelni z gospodarką narodową. A oto kilka zdań z tego przemówienia: „Przechodząc do pozostałych zadań szkół wyższych, odnoszących się do nauki i współpracy z przemysłem, należy na wstępie stwierdzić, że ich wykonanie przenika się wzajemnie, ponieważ praca naukowa musi być związana z praktyką. Tematyka prac naukowych powinna wynikać z potrzeb praktyki, a wykonana praca naukowa powinna znaleźć zastosowanie w przemyśle i dać efekty ekonomiczne”. I dalej: „Jako podstawę kształcenia młodej kadry należy przyjąć tak studia teoretyczne, jak i prace dla przemysłu. Daje to korzyści nie tylko naukowe, ale

i dydaktyczne, gdyż pracownik nauki obeznany z problematyką bieżącą przemysłu ma możliwość przekazywania studentom swych doświadczeń”.

Realizując te postulaty, zwrócono szczególną uwagę na metodykę postępowania, zmierzającego do wykorzystania wykonanych prac naukowo-badawczych w praktyce. Uczelnia była inicjatorem szeregu działań, które dopiero z czasem zostały uznane i przyjęte przez czynniki oficjalne. Na 3 lata przed ogłoszeniem uchwały nr 102 Rady Ministrów, bo już w 1956 r., utworzono tzw. gospodarstwo pomocnicze jako pierwsze w ramach Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego. Dla skoordynowania i zintegrowania działalności w poszczególnych dziedzinach techniki wystąpiono z inicjatywą tworzenia ośrodków postępu technicznego. W powiązaniu z Politechniką powstały dwa tego rodzaju ośrodki: budownictwa i przemysłu maszynowego. Działalność Ośrodków Postępu Technicznego w Budownictwie została usankcjonowana uchwałą KW PZPR w 1964 r., co nadało ośrodkowi rangę instytucji polityczno-społecznej. W ślad za inicjatywą Politechniki utworzono podobny ośrodek przy Akademii Rolniczej.

Do nietypowych a oryginalnych przedsięwzięć zaliczyć można wydawanie od roku 1957 własnego

miesięcznika, którym było reaktywowane „Czasopismo Techniczne”, jako kontynuacja miesięcznika wydawanego pod tym samym tytułem przez Krakowskie Towarzystwo Techniczne, a później przez Lwowskie Towarzystwo Politechniczne. Miesięcznik ten, docierając do licznych placówek naukowo-technicznych i przemysłowych w kraju i za granicą, z jednej

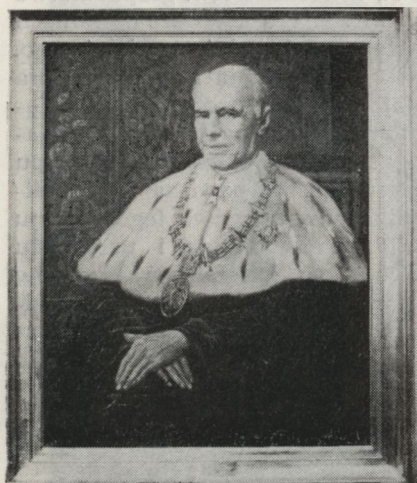
strony popularyzował osiągnięcia uczelni, z drugiej zaś pozwolił na znaczny wzrost ilości publikacji pracowników uczelni oraz stał się pośrednikiem wymiany myśli pomiędzy nauką i przemysłem.

Starania zmierzające do usprawnienia prac naukowo-badawczych i właściwego wykorzystania sprzętu laboratoryjnego doprowadziły do koncepcji

tworzenia instytutów, które łączyłyby katedry pracujące w jednej dziedzinie. Całkowity projekt reorganizacji przewidywał przejście uczelni ze struktury wydziałowej na strukturę czysto instytutową. Realizację tej koncepcji rozpoczęto kilka lat przed ogólnopolską reorganizacją wyższych uczelni, idącą właśnie w tym kierunku. W marcu 1964 r. został powołany

do życia zarządzeniem Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego — Instytut Budownictwa jako instytut uczelniany, tworząc pewien wyłom w dotychczasowej organizacji wydziałowej. Uzasadnieniem słuszności tej koncepcji są wyniki prac badawczo-naukowych, wdrożonych do gospodarki narodowej, a wykonanych tak w tym instytucie, jak i innych, później utworzo-

P O R T R E T Y R E K T O R Ó W P O L I T E C H N I K I K R A K O W S K I E J

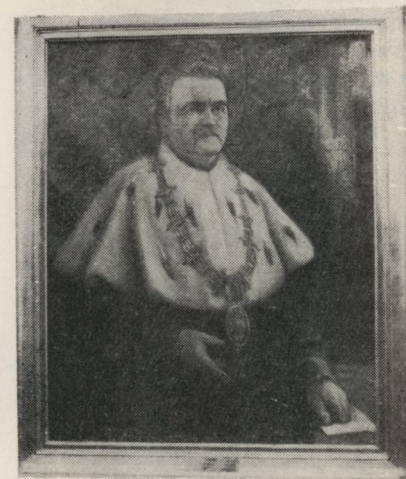
Prof. dr Walery Goetel — rektor Akademii Górniczej w latach 1945—1952

Prof. dr inż. Izidor Stella-Sawicki — prorektor AG w latach 1945—1948

Prof. dr Ludomir Sleńdziński — rektor Politechniki Krakowskiej w latach 1954—1956

Prof. dr inż. Bronisław Kopyciński — rektor Politechniki Krakowskiej w latach 1956—1965

nych w ramach wydziałów. W ten sposób został zakończony pierwszy etap zmian wewnętrznej struktury uczelni.

Po roku 1965 Politechnika weszła w dalszą fazę swego rozwoju. Dla zaspokojenia potrzeb przemysłu regionu krakowskiego i Polski południowej powstał w 1966 r. Wydział Chemiczny. W roku 1975 powołano naj-

młodszy w Politechnice Wydział Transportu, jako odpowiedź na zapotrzebowanie gospodarki narodowej na wysoko kwalifikowanych specjalistów w zakresie najogólniej pojętego transportu kolejowego. Zwiększenie ilości studentów oraz pracowników uczelni spowodowało konieczność rozszerzenia powierzchni użytkowej. Pomimo oddania do użytku nowego gma-

chu Wydziału Chemicznego oraz rozbudowy starych pokoszarowych budynków, odczuwano nadal braki lokalowe. W związku z tym powstała koncepcja szukania nowych terenów pod przyszłą lokalizację uczelni. Na skutek starań władz uczelni został jej przydzielony teren byłego lotniska w Czyżynach, na którym trwają obecnie intensywne prace budowlane. Projekt

zagospodarowania terenu przewiduje zarówno budowę obiektów dydaktycznych i laboratoryjnych, jak również zlokalizowanie miasteczka studenckiego wraz z całym zapleczem socjalnym. Stwarza to warunki do dalszego rozwoju uczelni.

P O R T R E T Y R E K T O R Ó W P O L I T E C H N I K I K R A K O W S K I E J

Prof. dr inż. Kazimierz Sokalski — rektor Politechniki Krakowskiej w latach 1965—1968

Prof. dr inż. Jan Kaczmarek — rektor Politechniki Krakowskiej w roku 1968

Prof. mgr inż. Jan Wątorski — rektor Politechniki Krakowskiej w latach 1968—1972

Prof. dr inż. Władysław Muszyński — rektor Politechniki Krakowskiej w latach 1972—1975

Doc. dr inż. Kazimierz Szewczyk — prorektor Politechniki Krakowskiej d.s. Ogólnych

Główne zadania uczelni, organizacja i środki

Politechnika Krakowska realizuje swe podstawowe zadania zgodnie z założeniami społeczno-gospodarczego rozwoju kraju w zakresie badań naukowych oraz kształcenia kadr technicznych, obejmując swym oddziaływaniem znaczny obszar Polski.

Uczelnia pracuje na rzecz następujących podstawowych działów gospodarki narodowej:

- a) budownictwa w pełnym zakresie jego działania, łącznie z architekturą, urbanistyką i konserwacją zabytków,
- b) gospodarki wodnej wraz z inżynierijnym kształtowaniem i sanitarną ochroną środowiska,
- c) energetyki i górnictwa w zakresie maszyn i urządzeń energetycznych,
- d) przemysłu chemicznego w zakresie chemii i technologii procesów oraz aparatury chemicznej,
- e) przemysłu ciężkiego w zakresie maszyn i urządzeń oraz technik wytwarzania,
- f) przemysłu maszynowego i elektromaszynowego w zakresie konstrukcji, technologii i eksploatacji maszyn, pojazdów i silników,
- g) transportu kolejowego, drogowego i wodnego.

Ponadto uczelnia pracuje na rzecz pozostałych dziedzin gospodarki narodowej, jak: telekomunikacja, przemysł rolno-spożywczy i inne.

Kierownictwo uczelni tworzą:

- rektor,
- prorektor d.s. ogólnych,
- prorektor d.s. badań naukowych i współpracy z gospodarką,
- prorektor d.s. dydaktyki i wychowania,
- pełnomocnik rektora d.s. rozbudowy uczelni,
- dyrektor administracyjny.

W uczelni działa Senat Akademicki, Rada Szkoły d.s. Młodzieży, Rada Społeczna Politechniki Krakowskiej oraz organizacje polityczne, społeczne i zawodowe pracowników uczelni i młodzieży studenckiej.

Całokształtem działalności uczelni kieruje rektor przy pomocy prorektorów i pełnomocnika oraz dyrektora administracyjnego i kvestora, którym podlegają odpowiednie pionierzy organizacyjne działające w zakresie:

- prac naukowo-badawczych i współpracy z gospodarką narodową,
- planowania i realizacji inwestycji,
- współpracy naukowo-technicznej z zagranicą,
- spraw socjalnych i bytowych oraz BHP,
- wydawnictw i bazy poligraficznej,
- zakupu i eksploatacji aparatury,
- zabezpieczenia środków finansowych i materiałowych,

— organizacji i funkcjonowania administracji uczelni.

W Politechnice Krakowskiej zatrudnionych jest ponad 2500 pracowników, w tym 915 nauczycieli akademickich.

Dla prowadzenia działalności dydaktycznej, naukowo-badawczej oraz socjalnej przeznaczona są środki sięgające kwoty 500 mln zł rocznie, w tym dotacje z budżetu — 280 mln zł. Świadczenia socjalne dla studentów obejmują: pomoc pieniężną w kwocie 33 mln zł rocznie, prowadzenie domów studenckich dla 2220 osób, o pow. użytkowej 31 tys. m² oraz stołówek studenckich dla 4000 osób, o pow. 5 tys. m².

Działalność podstawowa Politechniki Krakowskiej realizowana jest w trudnych warunkach lokalowych (powierzchnia łączna 58 tys. m²), dlatego podjęto zadanie rozbudowy uczelni na terenie byłego lotniska w dzielnicy Nowa Huta. Generalne założenia rozwoju Politechniki przewidują budowę obiektów naukowo-dydaktycznych i miasteczka studenckiego o łącznej kubaturze ok. 980 tys. m³, na terenie o łącznej powierzchni 50 ha. W roku 1976 oddaje się do użytku 3 domy studenckie, każdy po 550 miejsc, oraz stołówkę, a w latach następnych obiekty dydaktyczne i laboratoryjne dla poszczególnych instytutów i wy-

działów oraz jednostek ogólnouczelnianych. Przewiduje się również budowę ośrodka sportu i rekreacji oraz placówek służby zdrowia, handlowych i usługowych, stwarzając kompleks obiektów uczelni w jednej lokalizacji.

W roku 1976 oddano do użytku pra-

cowników uczelni zabytkowy dworek w Janowicach k. Tarnowa z przeznaczeniem na Dom Pracy Twórczej. Posiada on 24 pokoje 2- i 3-osobowe w pełni komfortowe, bibliotekę, salę konferencyjną oraz klub.

Dla młodych pracowników nauki

Dom Pracy Twórczej Politechniki Krakowskiej w Janowicach

Gmach Wydziału Chemicznego Politechniki Krakowskiej

Hotel Asystencki Politechniki Krakowskiej

oraz doktorantów przeznaczony jest 11-kondygnacyjny hotel asystencki. Przygotowuje się również rozszerzenie w najbliższych latach bazy mieszkaniowej i socjalnej dla pracowników i studentów poprzez budownictwo indywidualne i spółdzielcze oraz powiększenie ilości miejsc czasowych.

Rozwój uczelni wiąże się z bazą oraz z nowymi kierunkami badawczymi podejmowanymi w Politechnice Krakowskiej. W roku 1946 istniały 3 wydziały: Komunikacji, Architektury i Inżynierii, dzisiaj Politechnika Krakowska kształci studentów na 6 wydziałach: Architektury, Budownictwa Lądowego, Chemicznym, Inżynierii Sanitarnej i Wodnej, Mechanicznym i Transportu.

Działalność naukowo-badawczą, dydaktyczną i wychowawczą prowadzą w uczelni 22 instytuty wydziałowe, 3 instytuty uczelniane i 5 jednostek międzywydziałowych. Instytuty wydziałowe: Historii Architektury i Konserwacji Zabytków, Projektowania Architektonicznego, Urbanistyki i Planowania Przestrzennego, Materiałów i Konstrukcji Budowlanych, Dróg Kolei i Mostów, Technologii i Organizacji Budownictwa, Mechaniki Budowli, Chemii i Technologii Nieorganicznej, Chemii i Technologii Organicznej, Inżynierii Chemicznej i Chemii Fizycznej, Inżynierii Wodnej, Geotechniki, Inżynierii Sanitarnej, Mechaniki i Podstaw Konstrukcji Ma-

szyn, Materialoznawstwa i Technologii Metali, Maszyn Roboczych Ciężkich, Pojazdów Samochodowych i Silników Spalinowych, Aparatury Przemysłowej i Energetyki, Technologii Maszyn, Organizacji i Techniki Transportu, Elektrotechniki i Elektroniki, Pojazdów Szynowych. Instytuty uczelniane: Nauk Społecznych i Ekonomicznych, Matematyki, Fizyki. Jednostki międzywydziałowe: Ośrodek Elektronicznych Techniek Obliczeniowych, Zakład Nowych Techniek Nauczania, Studium Wojskowe, Studium Praktycznej Nauki Języków Obcych, Studium Wychowania Fizycznego i Sportu.

W ramach instytutów działają specjalistyczne zakłady, laboratoria i pracownie. Funkcję ośrodka informacyjnego uczelni pełni Biblioteka Główna. Ponadto dla zabezpieczenia działalności wydawniczej i projektowej funkcjonują Zakład Graficzny oraz Zakład Studyjno-Projektowy.

Doc. dr hab. inż. Kazimierz Pietrzyk — prorektor Politechniki Krakowskiej d.s. Dydaktyki i Wychowania

Jedną z podstawowych funkcji szkoły wyższej jest przygotowanie dla gospodarki narodowej kadry odpowiednio wyszkolonych fachowców, aktywnie uczestniczących w realizacji zamierzeń socjalistycznego państwa. Politechnika Krakowska realizuje te cele przez permanentne udoskonalanie procesu dydaktyczno-wychowawczego. Wynikające stąd zadania realizuje kadra nauczająca w ilości:

- 50 profesorów,
- 99 docentów,
- 195 adiunktów,
- 92 st. wykładowców i wykładowców,
- 433 st. asystentów, asystentów i stażystów,
- 726 pracowników naukowo-technicznych, pracujących w 25 instytutach i 5 jednostkach międzywydziałowych.

W gronie tym znajduje się szereg znakomitych uczonych i dydaktyków. Wymieńmy tylko członków rzeczywistych i członków-korespondentów Polskiej Akademii Nauk: prof. zw. dr inż. Jan Kaczmarek, prof. zw. dr hab. inż. Roman Ciesielski, prof. zw. dr hab. inż. Michał Życzkowski.

Politechnika Krakowska reprezentuje na sześciu wydziałach następujące kierunki studiów:

- architekturę,
- budownictwo,
- chemię,
- inżynierię środowiska,
- mechanikę,
- podstawowe problemy techniki,
- techniki wytwarzania,
- transport.

W ramach tych kierunków istnieje 21 specjalności.

Studia prowadzone są systemem dziennym, wieczorowym, zaocznym i eksternistycznym i obejmują łącznie 10650 studentów, w tym 1800 studentów w dziewięciu punktach konsultacyjnych. W ciągu trzydziestu lat swojej działalności Politechnika Krakowska dostarczyła krajowi 19757 dyplomantów, w tym 2415 w punktach konsultacyjnych.

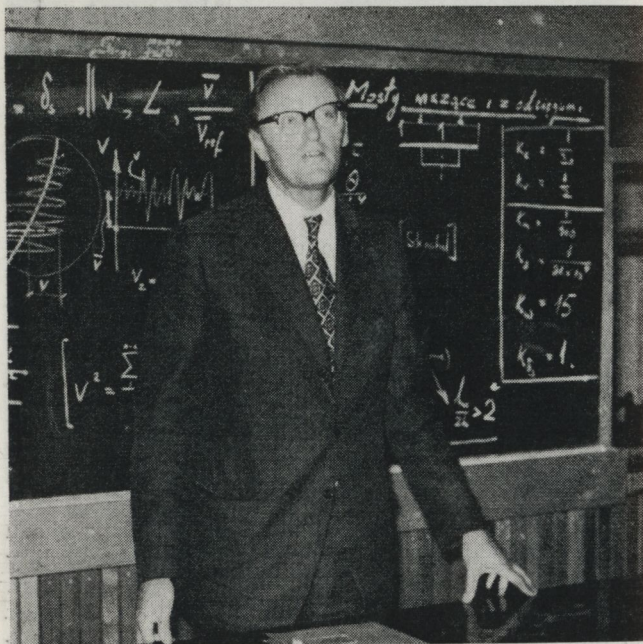
Rzeczą charakterystyczną w zakresie studiów dziennych jest bardzo znaczny udział w studiach na Politechnice Krakowskiej studentów z ościennych województw, a przede wszystkim bielsko-bialskiego, nowosądeckiego oraz tarnowskiego. Należy z uznaniem podkreślić duże zaangażowanie władz tych województw w organizację dydaktyki i zabezpieczenie bazy dydaktycznej w punktach konsultacyjnych.

Od roku 1959 uczelnia kształci na studiach dziennych studentów cudzo-

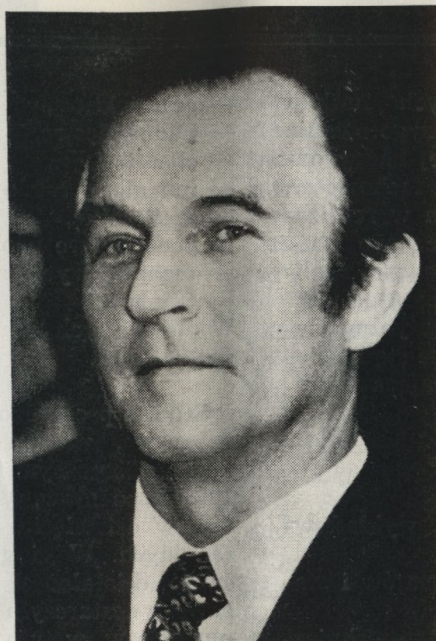
ziemców. W chwili obecnej uczęszcza na studia 68 cudzoziemców z 23 krajów, w tym 8 osób pochodzenia polonijnego. W ostatniej 5-lacie ukończyło studia w PK 30 cudzoziemców, otrzymując dyplomy naszej uczelni. Studenci polscy mogą również kończyć studia za granicą. W latach 1968—1976 PK skierowała na studia około 100 osób do ZSRR, CSRS, NRD, Bułgarii i Francji.

Generalnymi kierunkami działalności dydaktycznej w PK w okresie aktualnego planu 5-letniego na lata 1976—1980 są:

- 1) doskonalenie systemu przekazu wiedzy i zwiększenie dyscypliny studiów,
- 2) doskonalenie systemu oddziaływania wychowawczego całej kadry nauczającej,
- 3) poszerzenie i unowocześnienie bazy dydaktycznej,
- 4) prowadzenie w szerszym zakresie wyższych form studiów, np. studiów magisterskich uzupełniających dla inżynierów praktyków,
- 5) prowadzenie w szerszym zakresie studiów indywidualnych, pracy studenckich kół naukowych oraz zwiększenie udziału całej organizacji SZSP w dziedzinie dydaktyki i wychowania,
- 6) wprowadzenie w szerokim zakresie humanizacji studiów.

Prof. zw. dr hab. inż. Roman Ciesielski — członek-korespondent PAN

Prof. zw. dr inż. Jan Kaczmarek — członek rzeczywisty PAN

Prof. zw. dr hab. inż. Michał Życzkowski — członek-korespondent PAN

Jednym z ważniejszych elementów rozwoju uczelni jest program ideowo-wychowawczy młodzieży studiującej, opracowany przez Radę Szkoły d.s. Młodzieży:

Generalnymi kierunkami działalności w tym zakresie są:

— kształcenie szacunku dla dobrej

pracy, pobudzanie ambicji zawodowych studenta i dumy z uczelni,

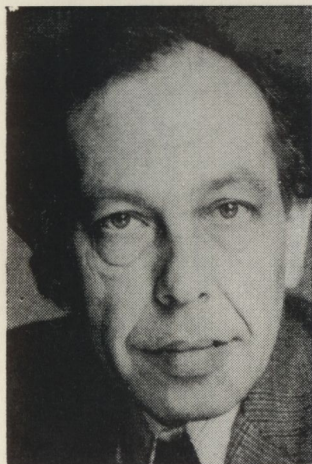
- patronowanie samorządności studenckiej w zakresie praw i ściśle wynikających z nich obowiązków,
- ujednoczenie kryteriów oceny stu-

dentą za wyniki na każdym etapie roku studiów, w duchu życzliwości dla studenta, ale przy znacznym zwiększeniu dyscypliny studiów.

W roku akademickim 1976/77 wprowadza się — w oparciu o wykłady fakultatywne z różnych dziedzin wie-

dzy — humanizację studiów jako jeden z elementów wszechstronnego rozwoju młodzieży studiującej.

Badania naukowe, współpraca z gospodarką narodową

Doc. dr hab. inż. Tadeusz Środulski — prorektor Politechniki Krakowskiej d.s. Badań Naukowych i Współpracy z Gospodarką

Politechnika Krakowska od początku swej działalności rozwijała nie tylko badania podstawowe, ale starała się wdrażać wyniki prac przez nawiązanie ścisłej współpracy z gospodarką narodową. W miarę rozwoju bazy kadrowej i materialnej uczelni oraz zwiększenia możliwości poznawczo-badawczych następowało coraz silniejsze preferowanie prac ważnych dla rozwoju nauki i techniki. Szybki rozwój ilościowy, a jeszcze bardziej jakościowy tych prac umożliwił zwiększenie tempa rozwoju kadry rozwiązującej coraz trudniejsze problemy. Równocześnie dzięki wieloletniej współpracy z gospodarką narodową następowało stopniowe precyzowanie głównych kierunków badań, specjalizacji instytutów, a w efekcie znaczniejsze koncentrowanie i koordynacja badań naukowych; utworzył się także zespół stałych partnerów przemysłowych, co wspomagało uprzednio wspomniane ukierunkowanie.

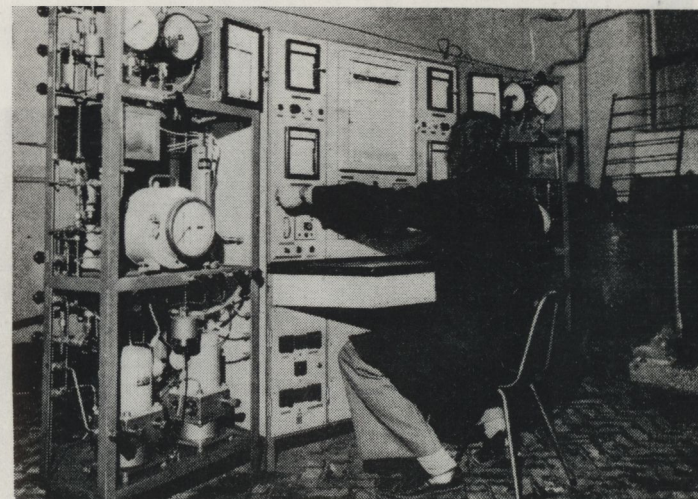
Działalność naukowa uczelni prowadzona jest w kierunkach i specjalnościach reprezentowanych przez jej pracowników i wynika z dotychczasowej działalności wydziałów, uprawianej problematyki oraz aktualnego zaawansowania prac, a obejmuje architekturę, budownictwo, chemię, inżynierię sanitarną i wodną, budowę

maszyn i urządzeń mechanicznych, transport oraz elektrotechnikę i elektronikę.

Kierunki badań zarówno uprawiane od dawna, jak i podejmowane w ostatnim okresie, zaczynają się stopniowo zązębiać i przenikać, przechodząc stopniowo, na razie wolno, w problematykę kompleksową, interdyscyplinarną, co umożliwi w niedługim już czasie podjęcie tematów o bardzo szerokim profilu.

Aktualnie uczelnia w dalszym cią-

gu rozszerza, w miarę istniejących możliwości, tak badania własne, jak i współpracę z gospodarką narodową. Występuje jednak coraz silniejsze ukierunkowanie prac przez zwiększenie udziału w centralnych problemach naukowo-badawczych, jak problemy rządowe, problemy węzłowe, problemy międzyresortowe badań podstawowych oraz problemy resortowo-branżowe. Ta problematyka obejmuje ponad 70% możliwości realizacyjnych i oznacza zasadniczą

Badanie kinetyki przemian węglo-wodorów frakcji benzyn (Laboratorium Instytutu Chemii i Technologii Organicznej)

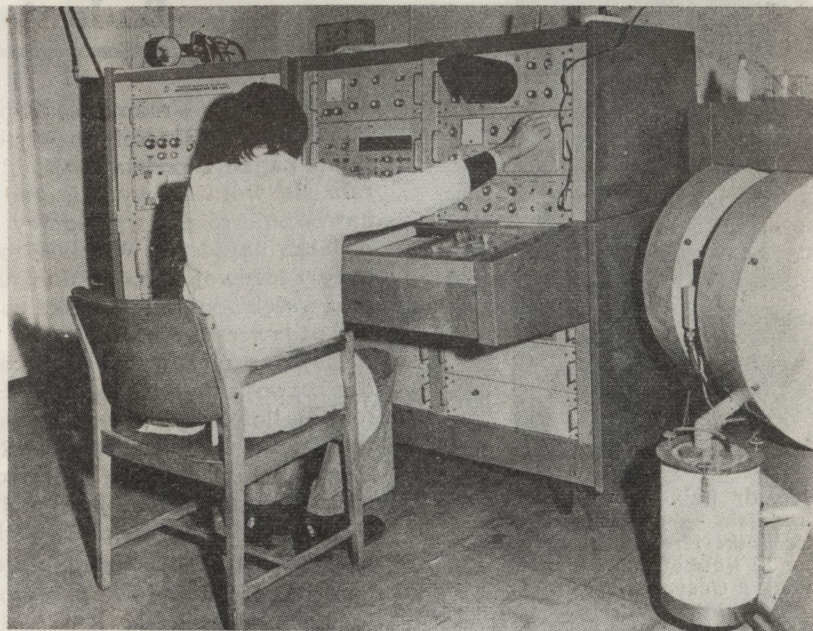
zmianę w zakresie podejmowanych zadań.

Dalszym, ważnym składnikiem planu badań naukowych są problemy związane bezpośrednio z rozwojem aglomeracji krakowskiej oraz sąsiadujących z nią województw makroregionu południowo-wschodniego. Program tej działalności oparty jest na porozumieniach o współpracy podpisanych z odpowiednimi urzędami wojewódzkimi.

Rozszerza się współpraca z jednostkami gospodarki narodowej, szczególnie z wieloletnimi partnerami, z którymi uczelnia jest związana poro-

zumieniami o współpracy naukowo-technicznej. Wyniki tych prac mogą być bezpośrednio wdrażane, co w znacznym stopniu przyspiesza postęp techniczny lub umożliwia podejmowanie właściwych decyzji.

Intensyfikacja działalności naukowo-badawczej powoduje dalszy, szybszy rozwój wynalazczości pracowniczej oraz wdrożeń wynalazków będących własnością uczelni. Osiągane wyniki prac naukowo-badawczych umożliwiają zwiększenie eksportu myśli technicznej przez przedsiębiorstwa handlu zagranicznego.

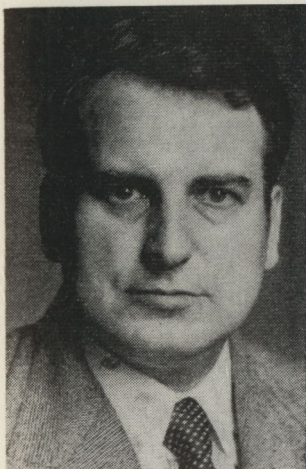

Badanie magnetyczne rezonansu jądrowego (NMR), (Laboratorium Instytutu Chemii i Technologii Organicznej)

Badanie stalowego mostu drogowego przez rzekę Wisłę w Krakowie (pomiar charakterystyk dynamicznych wykonany przez Instytut Mechaniki Budowli Politechniki Krakowskiej)

Komitet Uczelniany Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

Dr inż. Bartłomiej Bębenek
— I sekretarz Komitetu
Uczelnianego Polskiej Zjed-
noczonej Partii Robotniczej

Organizacja partyjna w uczelni powstała z grona aktywistów dwóch istniejących u jej zarania organizacji o wspólnej płaszczyźnie działania: PPR-u i PPS-u. Obecnie, dzięki wieloletniej pracy politycznej, organizacja partyjna uczelni — na prawach Komitetu Zakładowego współuczestniczy aktywnie we wszystkich formach i przejawach działalności szkoły.

Przedmiotem szczególnej troski tak w poprzednich, jak i w obecnej kadencji Komitetu Uczelnianego jest kształtowanie właściwego oblicza ideowo-politycznego młodzieży studenckiej. Wypracowaniu właściwych form oddziaływania ideologicznego zarówno na pracowników, jak i studentów uczelni służy Uczelniany Ośrodek Szkolenia Partyjnego. Działalność jego prowadzona jest w różnorodnych formach i kierunkach, m.in. poprzez organizowanie zarówno dla członków partii, jak i bezpartyjnych — cieszącej się dużym zainteresowaniem — tzw. Trybuny, z udziałem wybitnych działaczy politycznych, gospodarczych i naukowców.

Uczelniana Organizacja Partyjna bierze czynny udział we właściwym kierowaniu rozwojem działalności naukowo-badawczej Politechniki Krakowskiej, prowadzi analizę programów prac badawczych i ich realizacji,

ocenę powiązania prac z potrzebami przemysłu, gospodarki narodowej, analizę polityki kadrowej oraz poświęca uwagę działalności upowszechnieniowej, wdrożeniowej i wydawniczej.

W ostatnich latach praca organizacji skoncentrowała się na odcinkach dydaktyki i wychowania, rozwoju kadry naukowej, poprawy warunków socjalno-bytowych pracowników i studentów oraz na wytyczeniu zasad-

niczych kierunków dalszego rozwoju Politechniki Krakowskiej.

Uczelniana Organizacja Partyjna kładzie szczególny nacisk na racjonalny rozwój szeregów partyjnych, prowadząc systematyczne oceny postaw i aktywności członków, zaostrzając jednocześnie dyscyplinę partyjną.

Komitet Uczelniany zainicjował dla uczczenia XXX-lecia PRL akcję czynów społecznych na rzecz uczelni

Posiedzenie plenarne KU PZPR nt. „Plan działalności Politechniki Krakowskiej na lata 1976—1980”

i gospodarki narodowej, co dało w efekcie wartość wykonanych prac przekraczającą 3 mln zł. Forma czynów partyjnych jest nadal kontynuowana, ciesząc się powodzeniem tak w sensie udziału członków partii, jak i bezpartyjnych.

Jednym z podstawowych zadań organizacji partyjnej stała się w ostatnim okresie sprawa rozbudowy Politechniki Krakowskiej. Ścisła współpraca Komitetu Uczelnianego z władzami uczelni doprowadziła do uzy-

skania lokalizacji pod budowę nowych obiektów. Nieustanna troska organizacji partyjnej nad planową realizacją inwestycji sprzyja postępom w budowie „nowej politechniki”, której pierwsze obiekty zostały już zamieszkałe przez studentów.

W życiu i rozwoju uczelni odczuwa się na każdym kroku rolę, jaką spełnia organizacja partyjna, współpracująca we wszystkich formach działalności szkoły, w pokonywaniu trudności i w jej sukcesach.

Czyn partyjny w Politechnice Krakowskiej, maj 1976

Manifestacja 1-Majowa w 1976 r.

Doc. dr hab. inż. Kazimierz Flaga — przewodniczący Rady Zakładowej Związku Nauczycielstwa Polskiego

Rada Zakładowa Związku Nauczycielstwa Polskiego (ZNP) reprezentuje zawodowe, ekonomiczne i socjalne interesy dużej, bo liczącej około 2400 osób (90% ogółu zatrudnionych) organizacji związkowej uczelni. Społeczność ta składa się z nauczycieli akademickich (37%), pracowników naukowo-technicznych (23%), pracowników administracji (16%) oraz pracowników fizycznych i obsługi (20%).

Tak zróżnicowana struktura pracownicza stawia przed Radą Zakładową poważne zadania w zakresie czuwania nad realizacją uprawnień pracowniczych i zapewnienia odpowiednich warunków pracy, rekreacji i wypoczynku, w ramach uprawnień i obowiązków określonych Kodeksem Pracy, porozumieniem o współdziałaniu organów administracji szkolnej z ogniwami ZNP i innymi aktami normatywnymi.

Szczególną uwagę przykładą Rada Zakładowa do zaspokajania stale rosnących potrzeb socjalno-bytowych pracowników Politechniki oraz do kształtowania odpowiedniego klimatu i warunków do podnoszenia kwalifikacji zawodowych i ideowych wszystkich pracowników.

Podstawą działalności Rady jest zasada współdziałania organów związku i działaczy z władzami i jednost-

Działalność związkowa

kami organizacyjnymi uczelni poprzez udział w ciałach kolegialnych, a więc faktyczny udział partnerski w organizacji wszystkich form działalności prowadzonych w Politechnice.

Władzami Związku na uczelni jest

34-osobowe Plenum Rady Zakładowej oraz wyłonione z Rady do bieżącego kierowania pracą i podejmowania roboczych decyzji — 9-osobowe prezydium. Kadencja uczelnianych władz związku trwa 3—4 lata

Z posiedzenia plenarnego Rady Zakładowej ZNP Politechniki Krakowskiej

Wernisaż batików
Jolanty Darow-
skiej-Dousa w
Klubie Pracowni-
ków Politechniki
Krakowskiej

Drużyna piłkarska Politechniki Krakowskiej

i zakończona zostaje konferencją sprawozdawczo-wyborczą.

Podstawowa praca związkowa realizowana jest w 6 komisjach, a to: Socjalno-Bytowej, Mieszkaniowej, Wczasów i Sanatoriów, Sportu i Turystyki, Kultury, Dydaktyczno-Szkoleniowej.

Wachlarz problemów, którymi zajmują się komisje, jest bardzo różnorodny — od spraw pomocy i zapomóg dla pracowników najniżej uposażonych, emerytów i rencistów, poprzez organizację imprez okolicznościowych, kulturalnych, sportowych, rekreacyjnych dla pracowników i ich rodzin, współdziałanie w zapewnieniu pracownikom mieszkań, stołówek, opieki lekarskiej, wczasów i sanatoriów aż do organizacji kursów dokształcających dla podnoszenia kwalifikacji zawodowych.

W zakresie części tych problemów Rada Zakładowa współpracuje ściśle z Działem Socjalnym Politechniki Krakowskiej, występując jako czynnik inspirujący i opiniodawczy.

Agendami Związku na poszczególnych wydziałach, w instytutach uczelnianych lub grupach pracowniczych jest 11 Rad Oddziałowych. Na podkreślenie zasługuje działalność Rady Oddziałowej Emerytów i Rencistów, obejmująca swym zasięgiem wszystkich znajdujących się już w stanie spoczynku pracowników Politechniki.

W instytutach wydziałowych i na niższych szczeblach organizacji grup pracowniczych działają mężowie zaufania, docierający do każdego członka społeczności związkowej uczelni.

Ważną rolę w działalności związkowej odgrywa Społeczna Inspekcja Pracy, zajmująca się prawną ochroną pracy oraz działalnością w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy, tak na szczeblu centralnym Szkoły — poprzez zakładowego SIP (społeczny inspektor pracy), jak i w poszczególnych jednostkach organizacyjnych — poprzez oddziałowych SIP.

Pod opieką Rady Zakładowej znajduje się ważna agenda Związku — Kasa Zapomogowo-Pożyczkowa, jedna z najlepiej działających w środowisku krakowskim. Dysponuje ona kapitałem w wysokości około 5 mln złotych z tytułu wkładów oszczędnościowo-pożyczkowych członków oraz około 3,6 mln zł z tytułu funduszu rektorskiego na pożyczki mieszkaniowe, zrzesza około 2000 członków i udziela średnio rocznie około 800 pożyczek o średniej wysokości 7 tys. zł oraz około 70 pożyczek mieszkaniowych o średniej wysokości 21 tys. zł.

Mgr inż. Franciszek Łażęński — przewodniczący Rady Uczelnianej Socjalistycznego Związku Studentów Polskich

Od marca 1973 roku funkcjonuje w uczelni jedyna organizacja studencka — Socjalistyczny Związek Studentów Polskich. SZSP jest ideowo-polityczną, masową organizacją studencką o powszechnym charakterze działania. W Politechnice Krakowskiej SZSP skupia w swoich szeregach ponad $\frac{3}{4}$ ogółu studentów. Władzami Związku są instancje plenarne i ich prezydium. Kadencja uczelnianych władz organizacji trwa do dwóch lat i zakończona zostaje Konferencją Sprawozdawczo-Wyborczą.

Program organizacji realizowany jest przez następujące komisje problemowe: organizacyjną, nauki, pracy i wdrożeń naukowych, szkoleń, propagandy, ekonomiczną, turystyki i sportu, zagraniczną, kultury, studiów dla pracujących oraz kontaktów pozauczelnianych. W ramach działalności naukowej SZSP ściśle współpracuje z kierownictwem uczelni i nauczycielami akademickimi w zakresie procesu dydaktycznego i studenckiego ruchu naukowego (jest organizatorem obozów naukowych, sesji, seminariów itp.), prowadzi różnego rodzaju formy współzawodnictwa w nauce i ruchu racjonalizatorskim (konkurs o odznakę Mikołaja Kopernika, Dyplom dla Miasta, Turniej Młodych Mistrzów Techniki), kursy przygotowawcze dla kandydatów na studia, kursy języ-

ków obcych, organizuje system samodoskonalenia się.

Istotną rolę w życiu organizacji odgrywa działalność w zakresie szkolenia organizacyjnego i ideologiczno-politycznego. W pracy tej szczególną uwagę zwraca się na aktywność Związku i jego egendy. W Politechnice Krakowskiej dysponujemy dobrym aparatem propagandowym (dwa radiowęzły studenckie „Nowinki” i „Czyżyny”, studencka agencja fotograficzna, własny biuletyn „Peka”), który służy nie tylko do propagowania idei organizacji i przedstawiania jej działalności, lecz także prezentacji działalności uczelni i środowiska.

Odrębny i bogaty rozdział to współpraca z uczelniami i organizacjami młodzieżowymi poza granicami kraju. Obecnie utrzymujemy ścisły kontakt i prowadzimy współpracę z ośrodkami akademickimi w ZSRR, NRD, Czechosłowacji, Jugosławii, na Węgrzech, we Francji, Belgii, RFN i Wielkiej Brytanii. Co roku ponad 200 studentów Politechniki odbywa w tych ośrodkach praktyki zawodowe, organizuje wystawy dorobku naukowego, bierze udział w zjazdach, spotkaniach itp.

W ramach Komisji Turystyki i Sportu pracują przy uczelni takie wyspecjalizowane agendy, jak Agencja BPiT „Almatur”, Yacht Club, Mo-

to Klub, Klub Jeździecki i Koło PTTK. Agendy te zajmują się popularyzacją i organizacją turystyki krajowej i zagranicznej. Dużą popularnością cieszą się wśród studentów wycieczki i obozy zagraniczne, a także rajdy i zjazdy turystyczne. W okresie wakacji zimowych i letnich znaczna część studentów Politechniki Krakowskiej wypoczywa w ośrodkach SZSP-owskich na terenie całego kraju. Rada Uczelniana dysponuje dwoma ośrodkami w postaci domków campingowych (Szczawa w Górcach i Pisz na Pojezierzu Mazurskim). Nasze działania zmierzają do rozbudowy własnej bazy rekreacyjnej oraz do organizacji turystyki kwalifikowanej.

Socjalistyczny Związek Studentów Polskich patronuje całości studenckiego ruchu kulturalnego. Pod opieką organizacji uczelnianej pozostają Zespół Słowa, Muzyki i Tańca „Polonez”, Studencki Klub Taneczny „Bawinek”, Kabaret oraz kilka zespołów muzycznych. Życie kulturalne studentów skupia się głównie w prowadzonych przez nas klubach studenckich „Pod Przewiązką” i „Expo”, które są miejscem prezentacji dorobku artystycznego zarówno środowiska, jak i twórców profesjonalnych oraz miejscem rozwoju własnych grup twórczych.

Problematyką, którą nasza organi-

zacja zaczyna zajmować się coraz szerzej jest współpraca ze środowiskami pozaakademickimi. Zainteresowania SZSP sięgają szkół średnich, gdzie prowadzimy szeroką akcję preorientacji dla maturzystów, zakładów pracy, w których nasi absolwenci podejmą pracę zawodową i działających tam organizacji młodzieżowych, wreszcie regionów rozwijających się, dla których studenci rozwiązują konkretne problemy badawcze i projektowe.

Coraz lepsze warunki, sprzyjające dalszemu rozwojowi, posiada samorządność studencka. Przedstawiciele SZSP współdecydują w podziale wszystkich świadczeń socjalnych (stypendia, domy studenckie, stołówki itp.), kierują całokształtem życia na terenie domów akademickich. Wszystkie dotychczasowe uprawnienia Komisji Dyscyplinarnych otrzymały sądy koleżeńskie SZSP, rozpatrujące niemal całość spraw dotyczących wykroczeń studentów.

Organizacja nasza jest jedynym reprezentantem studentów wobec kierownictwa uczelni. We wszystkich organach koleżeńskich szkoły zasiadają przedstawiciele SZSP na zasadzie pełnoprawnych członków. Praca Związku to nie tylko działalność akcyjna, lecz ciągła praca na rzecz całego środowiska studenckiego i jego rozwoju, praca dla uczelni, a w konsekwencji dla dobra kraju i społeczeństwa.

Plenum Rady Uczelnianej SZSP

Studencki obóz narciarski w Bukowinie Tatrzańskiej

Konkurs piosenki studenckiej w Klubie Studentów Politechniki Krakowskiej „Pod Przewiązką”

Stowarzyszenie Wychowanków Politechniki Krakowskiej

Prof. dr hab. inż. arch. Zbigniew Pałasiński — prezes Stowarzyszenia Wychowanków Politechniki Krakowskiej

Stowarzyszenie Wychowanków Politechniki Krakowskiej, powołane do życia w roku 1958, postawiło sobie następujące zadania:

- jednoczenie wychowanków Politechniki Krakowskiej ze wszystkich okresów istnienia uczelni dla utrzymania współżycia kulturalno-towarzyskiego,
- tworzenie ognisk życia koleżeńskiego,
- organizowanie pomocy dla swych członków oraz rodzin pozostałych po zmarłych członkach,
- organizowanie pomocy naukowej i samokształceniowej dla członków stowarzyszenia,
- opieka nad najmłodszymi wychowankami Politechniki Krak., wchodzącymi w życie zawodowe,
- wprowadzenie członków do życia społecznego, a szczególnie do współpracy z władzami państwowymi, samorządowymi i instytucjami społecznymi,
- utrzymanie łączności z własną uczelnią.

Nakreślony przez statut kierunek działania jest realizowany przez zarząd stowarzyszenia, między innymi w formie zjazdów koleżeńskich, komunikatów, stypendiów, konkursów, prelekcji i spotkań klubowych.

Liczba członków stowarzyszenia stale wzrasta, od 160 członków-zało-

życieli w roku 1958 do 1091 w roku 1976.

Pomoc uczelni, jakkolwiek wydatna, ogranicza się do świadczeń typu administracyjno-rzeczowego oraz lokalowego, natomiast pod względem finansowym — pomimo składki rocznej wynoszącej tylko 30 zł — stowarzyszenie jest samowystarczalne. Stan finansowy stowarzyszenia pozwolił w

roku 1976 uruchomić 3 stypendia koleżeńskie dla córek i synów przedwcześnie zmarłych Kolegów. Co roku odbywa się 10—12 zjazdów koleżeńskich roczników lub grup specjalistycznych.

Dwa razy w roku wydawane są komunikaty stowarzyszenia, rozsyłane do wszystkich formalnie zarejestrowanych członków. Komunikaty te

Zjazd koleżeński w roku 1970

informują o poczynaniach zarządu, a także o bieżących działaniach i osiągnięciach uczelni, jej aktualnych władzach itp. Sporadycznie odbywają się prelekcje, wycieczki oraz spotkania klubowe wychowanków starszych z młodszymi.

Widocznym znakiem więzi wszystkich członków jest wyłoniona w drodze konkursu odznaka członkowska Stowarzyszenia Wychowanków Politechniki Krakowskiej. Dla osób szczególnie zasłużonych w rozwoju SWPK

zarząd ustanowił złotą odznakę stowarzyszenia, którą do tej pory wręczono 8 osobom.

Jednym z celów dalszej działalności stowarzyszenia jest zjednoczenie dla ogólnego dobra i autorytetu uczelni możliwie największej liczby z 19-tysięcznej rzeszy jej wychowanków.

Sekretariat stowarzyszenia jest czynny we wtorki od godziny 16.00—19.00, a w pozostałych dniach roboczych tygodnia od 10.00—14.00 (tel. 303-00, wewn. 295).

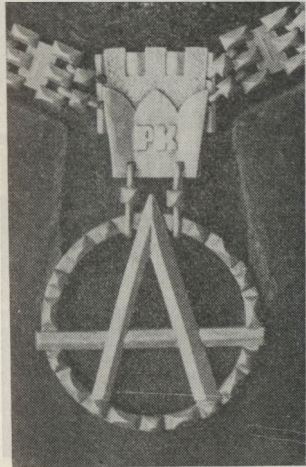
Zwiedzanie Laboratorium Dynamiki Budowli w czasie zjazdu koleżeńskiego

Szkolenie poddyplomowe wychowanków Politechniki Krakowskiej

Prof. dr hab. inż. arch. Wiktor Zin — dziekan Wydziału Architektury

Wydział Architektury prowadzi działalność dydaktyczną od roku akademickiego 1945/46. Po wielu zmianach i unowocześnieniach program nauczania aktualnie na wydziale trwa 8 semestrów, kończąc się 9 semestrem dyplomowym.

Na Wydziale Architektury prowadzone są studia wyłącznie magisterskie. Absolwenci uzyskują tytuł magistra inżyniera architekta. Studiów zawodowych (niższego stopnia) obecnie nie prowadzi się. Egzamin wstępny składa się z dwóch członów:

- 1) egzaminu z uzdolnień plastycznych (rysunku i projektowania),
- 2) matematyki i języka obcego.

Aby umożliwić kandydatom przystąpienie do egzaminu z uzdolnień plastycznych bez konieczności rezygnacji z egzaminów na inne wydziały czy uczelnie, egzamin ten przeprowadza się w połowie czerwca.

Na krakowskim Wydziale Architektury w trakcie studiów magisterskich są prowadzone specjalizacje zawodowe. Podstawowe wykształcenie architekta ma bowiem charakter jednorodny, dając podstawę do umiejętności zawodowych, które rozwijane być mogą następnie w ramach kształcenia podyplomowego.

W chwili obecnej, realizując zarządzenie ministra, władze wydziału preferują indywidualne programy na-

uczania, szczególnie dla studentów, którzy wykazali się wybitnymi, ukiepunkowanymi zdolnościami. Przebieg studiów architektonicznych ma szczególnie charakter, polegający na stałym kontakcie mistrza-profesora ze swymi uczniami. Stwierdzenie tego faktu sprawia, że zrozumiałe staje się, dlaczego na wydziale i w ogóle na wydziałach architektury innych uczelni nie mogą być realizowane studia zaoczne ani wieczorowe. Prowadzone są natomiast turnusy w ramach studiów eksternistycznych. Tu wyjaśnić wypada, że dotyczy to głównie architektów, którzy w ubiegłych latach uzyskali tytuły inżynierów zawodowych.

W ostatnich kilku latach na krakowskim Wydziale Architektury rozbudowane zostały znacznie studia podyplomowe. Niektóre z nich mają charakter ogólnopolski i już obecnie zyskały znakomitą rangę w ocenie resortów zainteresowanych w wyspecjalizowanej formie kształcenia. I tak obecnie przy wydziale działają studia podyplomowe:

- 1) najdawniej kreowane Studium Podyplomowe z Dziedziny Urbanistyki, kierowane przez prof. Zbigniewa Wzorka,
- 2) Studium Podyplomowe Koordynacji w Projektowaniu Inwestycji,

kierowane przez doc. dra hab. Zdzisława Arcta,

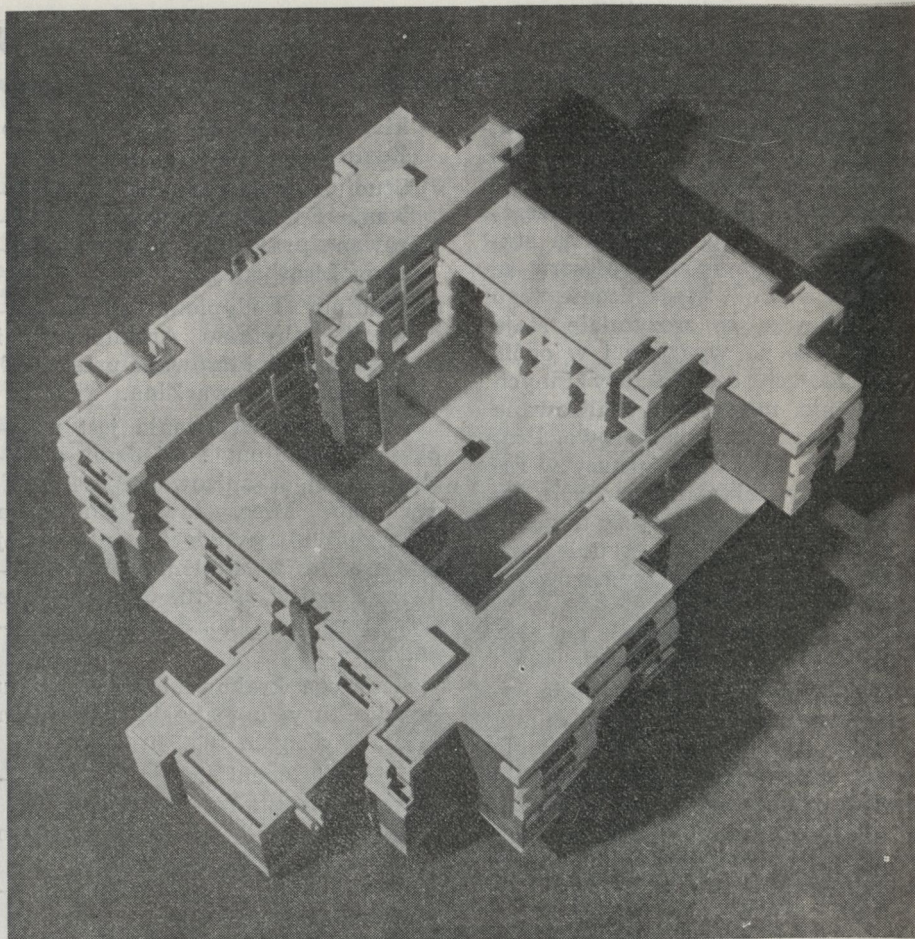
- 3) Studium Podyplomowe Projektowania Form Przemysłowych, kierowane przez prof. dra hab. Bohdana Lisowskiego,
- 4) Studium Podyplomowe Konserwacji Zabytków Architektury i Urbanistyki, kierowane przez prof. dra hab. Wiktora Zina.

W takcie powstawania jest podyplomowe studium z dziedziny architektury wsi, organizowane przez prof. dra hab. Mieczysława Chowańca oraz studium poświęcone najszerzej ujmowanym zagadnieniom z dziedziny rekreacji i sportu, organizowane przez prof. dra hab. Andrzeja Skoczka.

Struktura krakowskiego Wydziału Architektury opiera się na trzech specjalistycznych Instytutach:

- Historii Architektury i Konserwacji Zabytków — A-1,
- Projektowania Architektonicznego — A-2,
- Urbanistyki i Planowania Przestrzennego — A-3.

Instytuty te, grupując wybitnych fachowców z dziedziny teorii i praktyki architektonicznej, są instytutami dyplomującymi. Stąd też w charakterze dyplomów magisterskich odzwierciedlają się wyraźnie trzy nurty prezen-

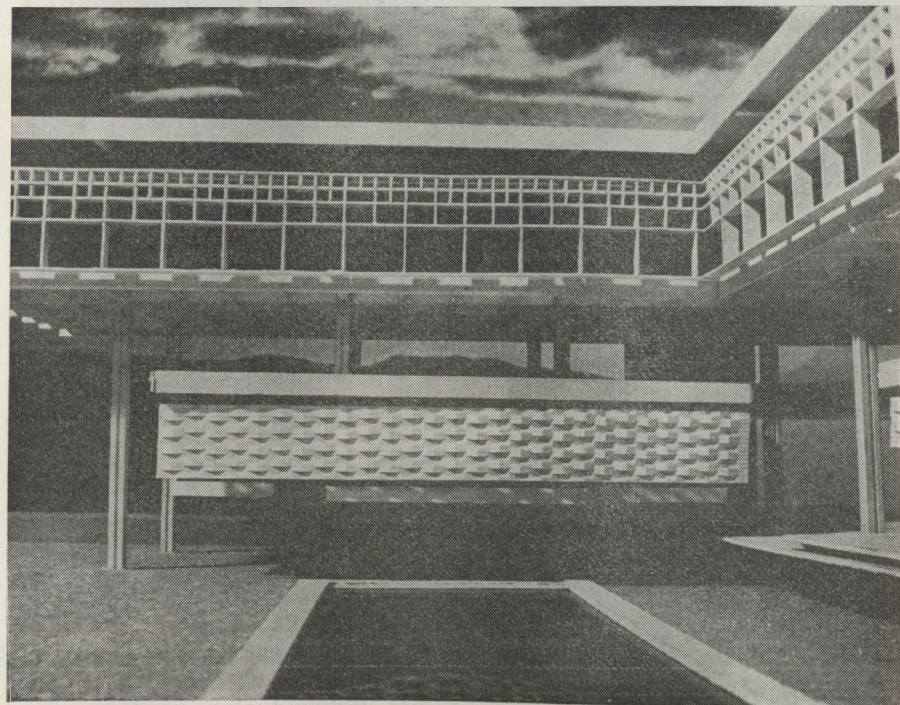
Zdjęcie makiety projektu Ośrodka Polonijnego im. K. Pułaskiego w Krakowie (generalny projektant prof. dr hab. inż. arch. Tomasz Mańkowski)

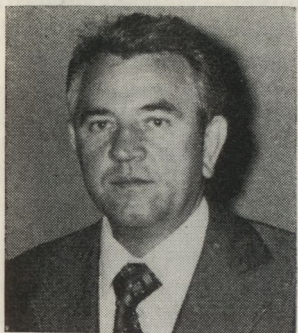
towane przez profil naukowy i zainteresowania tych jednostek.

Godne podkreślenia jest, że wiele dyplomów wykonanych przez absolwentów wydziału ma wartość realną i bywa podstawą dalszych opracowań dla potrzeb gospodarki i kultury narodowej. W końcu nieco uwagi poświęcić należy studium doktoranckie-

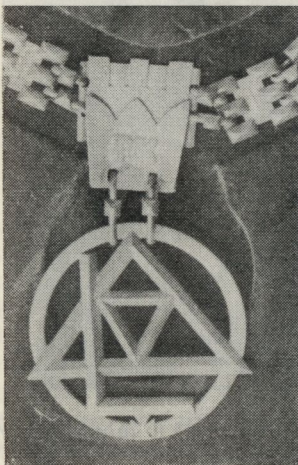
mu. Krakowski Wydział Architektury wystąpił do władz w sprawie kreowania studium doktoranckiego z dziedziny konserwacji zabytków. Uruchomienie tego studium o naborze około 12 kandydatów przyczyni się niewątpliwie do wzbogacenia przyszłej kadry specjalistów dla potrzeb Polski południowej.

Zdjęcie makiety projektu Ambasady PRL w New Delhi (generalny projektant prof. mgr inż. arch. Witold Cęckiewicz)

Prof. dr hab. inż. Krzysztof Piwowski — dziekan Wydziału Budownictwa Lądowego

W skład wydziału wchodzi 4 specjalistyczne instytuty dydaktyczno-naukowe:

- Instytut Materiałów i Konstrukcji Budowlanych — L — 1,
- Instytut Dróg, Kolei i Mostów — L — 2,
- Instytut Technologii i Organizacji Budownictwa — L — 3,
- Instytut Mechaniki Budowli — L — 4.

Aktualnie na wydziale prowadzone są:

- studia dzienne magisterskie,
- studia dla pracujących — wieczorowe i zaoczne inżynierskie,
- studia eksternistyczne magisterskie,
- studia podyplomowe,
- studia doktoranckie.

Na studiach dziennych magisterskich, trwających cztery i pół roku (9 semestrów), prowadzi się wg nowych programów następujące kierunki i specjalności, dzielące się w VIII semestrze na specjalizacje.

Kierunki:

- budownictwo lądowe,
- podstawowe problemy techniki.

Specjalności:

- *konstrukcje budowlane i inżynierskie,*
- *technologia i organizacja budownictwa,*
- *drogi, ulice i lotniska,*

- *drogi żelazne,*
- *mechanika stosowana.*

Specjalizacje:

- konstrukcje budowlane,
- mosty,
- teoria konstrukcji,
- prefabrykacja i materiały budowlane,
- technologia i organizacja budownictwa,
- technologia prefabrykacji budowlanej,
- organizacja i zarządzanie w budownictwie,
- projektowanie dróg i ulic,
- inżynieria ruchu,
- technologia i organizacja budowy dróg,
- projektowanie dróg żelaznych,
- eksploatacja dróg żelaznych,
- technologia i organizacja budowy dróg żelaznych.

Magister inżynier, absolwent studiów kierunku *budownictwo lądowe*, otrzymuje przygotowanie do projektowania i współdziałania w realizacji obiektów budowlanych, zgodnie z obranymi specjalizacjami (specjalnościami), do twórczej pracy w zawodzie oraz do podejmowania pracy naukowo-badawczej. Ponadto absolwent jest wyszkolony w zakresie stosowania nowych technik obliczeniowych, niezawodności projektowania, uprze-

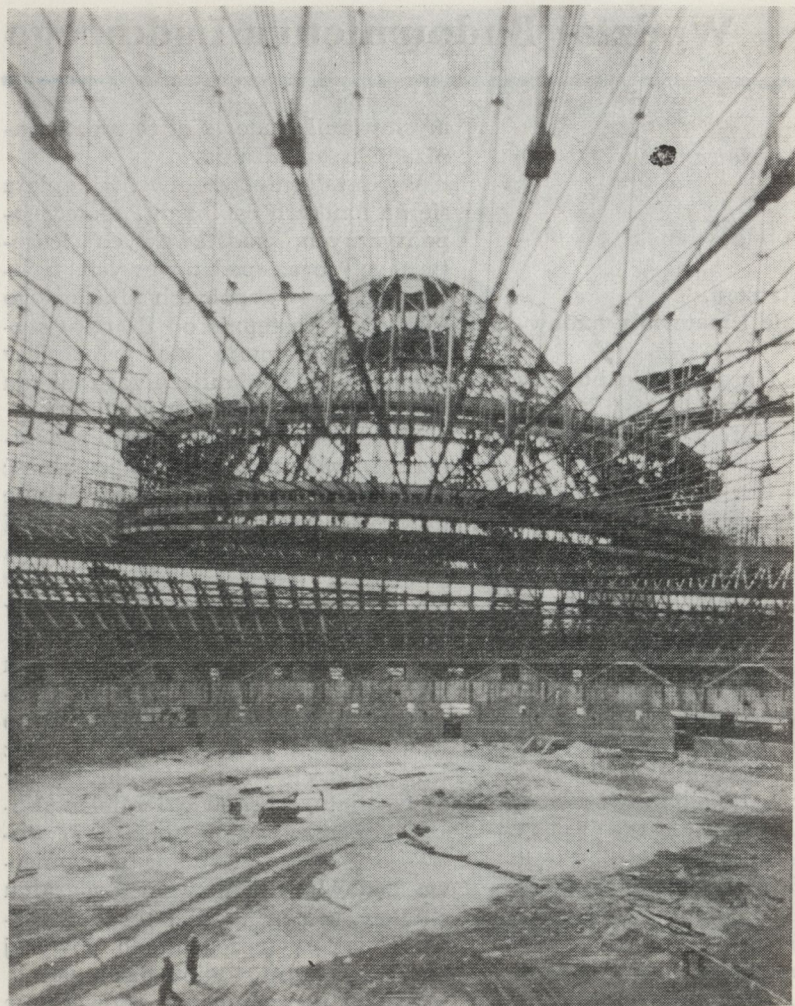
mysłowienia budownictwa oraz organizacji i zarządzania.

Wyształcenie absolwenta opiera się na naukach ogólnych i społeczno-politycznych, podstawowych teoretycznych oraz podstawowych technicznych — wspólnych dla całego kierunku. Następnie od III roku studiów rozpoczynają się przedmioty kierunkowe, obejmujące zagadnienia budowlane wybranej specjalności.

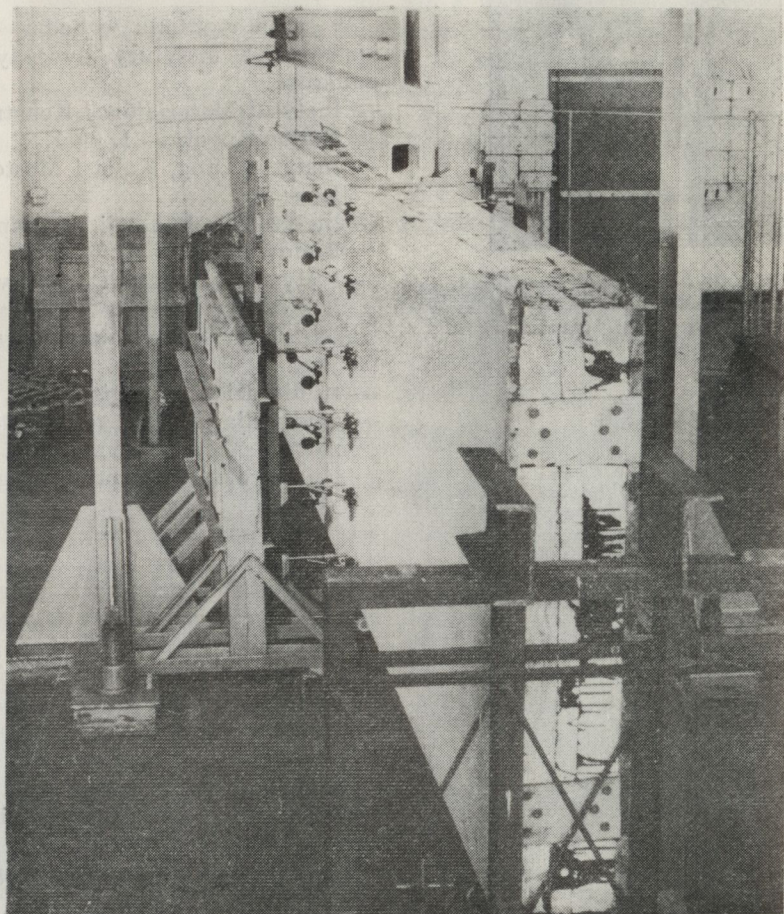
Magister inżynier kierunku *podstawowe problemy techniki* (specjalność mechanika stosowana) otrzymuje przygotowanie do rozwiązywania bardziej skomplikowanych zagadnień z zakresu teorii konstrukcji, a w szczególności do podejmowania pracy naukowo-badawczej.

Charakterystyczną cechą wydziału jest silny rozwój studiów dla pracujących. Realizowane są one zarówno w macierzystej uczelni, jak również w punktach konsultacyjnych w Oświęcimiu, Tarnowie i Mielcu. Począwszy od roku akadem. 1976/77 prowadzone są dla kierunku budownictwo lądowe wg nowego programu studiów, ze specjalnościami identycznymi, jak wyszczególniono powyżej przy omawianiu studiów dziennych.

Studia podyplomowe prowadzone są przez instytuty wydziałowe L—1, L—2 i L—3 w zakresie reprezentowanych specjalności wg programów

Dach Wojewódzkiej Hali Widowiskowo-Sportowej w Katowicach po montażu dźwigarów (sprężanie wykonane przez Instytut Materiałów i Konstrukcji Budowlanych)

Badanie wytrzymałościowe ściennej płyty warstwowej w laboratorium Instytutu Materiałów i Konstrukcji Budowlanych

uzgodnionych z zainteresowanymi jednostkami gospodarki narodowej.

Studia doktoranckie prowadzone są przez Instytuty L—1 i L—3. Instytut L—4 prowadzi wspólne studia z Wydziałem Mechanicznym. Formy kształcenia są następujące:

— 3-letnie z oderwaniem od pracy,
— 4-letnie dla pracujących.

W roku akadem. 1977/78 przewiduje się uruchomienie studiów podyplomowych doktoranckich dla obcokrajowców, prowadzonych w języku angielskim.

Działalność naukowo-badawcza Wydziału Budownictwa Lądowego jest bardzo szeroka, zróżnicowana i obejmuje w zasadzie pełną tematykę budownictwa lądowego. Wiąże się to z jednej strony z funkcją dydaktyczną wydziału, a z drugiej z potrzebami makroregionu południowego, którym stara się wyjść naprzeciw.

Główne tematy badań wydziału to: technologia materiałów budowlanych i prefabrykacji w budownictwie, obiekty budownictwa przemysłowego i inżynierskiego, budownictwo mieszkaniowe, technologia sprężania, zagadnienia mechaniki budowli, zagadnienia wpływów dynamicznych, teoria bezpieczeństwa konstrukcji, zagadnienia technologii i organizacji budownictwa, problematyka inżynierii ruchu, problematyka nawierzchniowych robót kolejowych. W tej tematyce wydział zanotował swoje najpoważniejsze osiągnięcia naukowe

i w przyszłości zamierza ją kontynuować. Planuje się zarazem koncentrację prac w problematyce budownictwa mieszkaniowego, a także w zagadnieniach specjalnych budownictwa komunalnego.

Wydział Budownictwa Lądowego posiada bardzo nowoczesne i bogato wyposażone laboratoria, a szczególnie: w zakresie materiałów, technologii betonu i konstrukcji budowlanych (przy Instytucie L—1), w zakresie badań dynamicznych (przy Instytucie L—4), w zakresie badań fizyki budowli (przy Instytucie L—3) oraz w zakresie badań materiałów drogowych (przy Instytucie L—2).

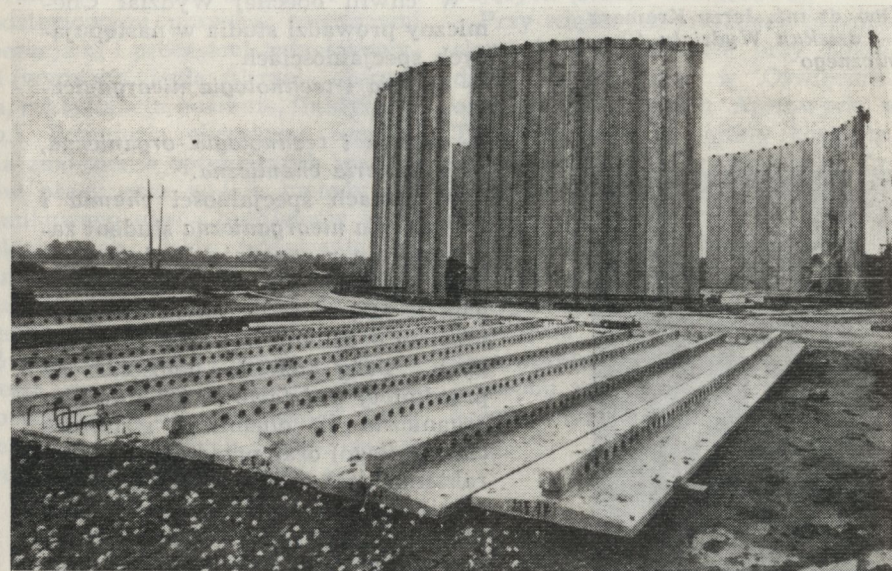
W roku akademickim 1975/76 Wydział Budownictwa Lądowego posiadał:

— studentów na studiach dziennych — 1275,
— studentów na studiach wieczorowych i zaocznych — 1127,
— słuchaczy na studiach podyplomowych — 52,
— słuchaczy na studiach doktoranckich — 29.

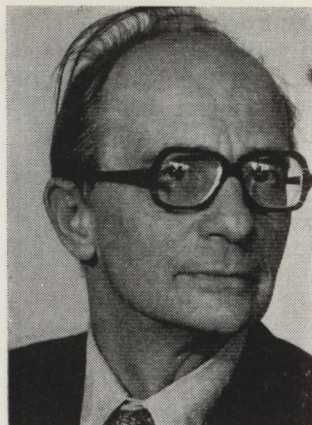
W okresie 30-lecia istnienia wydziału:

— wydano dyplomów magistra inżyniera — 2526,
— wydano dyplomów inżyniera — 2066,

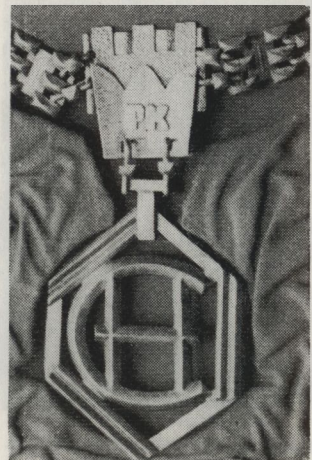
— wydano świadectw ukończenia studium podyplomowego — 147,
— promowano doktorów nauk technicznych — 171,
— przeprowadzono przewodów habilitacyjnych — 51.
W roku akadem. 1975/76 Wydział Budownictwa Lądowego dysponował kadrami:
— profesorów i docentów — 38,
— pomocniczych pracowników nauki — 100
(w tym ze stopniem doktora nauk technicznych — 40)
— pracowników naukowo-badawczych, technicznych i administracji — 137.

Zbiorniki prefabrykowane na wodę pitną. Rozwiązanie konstrukcyjne i sprężanie (Instytut Materiałów i Konstrukcji Budowlanych)

Doc. dr inż. Jerzy Kramarz
— dziekan Wydziału Chemicznego

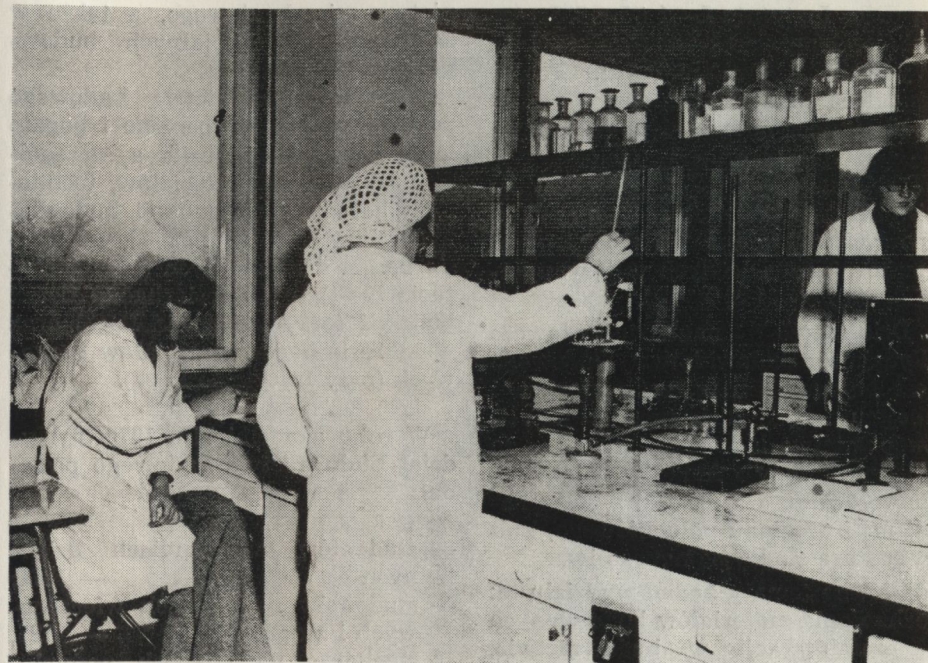
Wydział Chemiczny Politechniki Krakowskiej rozpoczął działalność w dniu 1 czerwca 1966 r. Aktualnie zadania wydziału są realizowane w następujących instytutach dydaktyczno-naukowych:

- Instytucie Chemii i Technologii Nieorganicznej — C—1,
- Instytucie Chemii i Technologii Organicznej — C—2,
- Instytucie Inżynierii Chemicznej i Chemii Fizycznej — C—3.

W chwili obecnej Wydział Chemiczny prowadzi studia w następujących specjalnościach:

- *chemia i technologia nieorganiczna,*
- *chemia i technologia organiczna,*
- *inżynieria chemiczna.*

W ramach specjalności *chemia i technologia nieorganiczna* student zapoznaje się z zagadnieniami technologii wytwarzania związków nieorganicznych, ze szczególnym uwzględnieniem produkcji nawozów mineralnych. Duży nacisk położono na przedmioty podstawowe (chemia nieorganiczna II, chemia i struktura ciała stałego) oraz przedmioty o charakterze technologicznym, a szczególnie teorię i praktykę projektowania technologicznego. W dobie obecnej, dobie walki o zwiększenie ilości żywienia i intensyfikację rolnictwa, przemysł nawozów mineralnych oraz

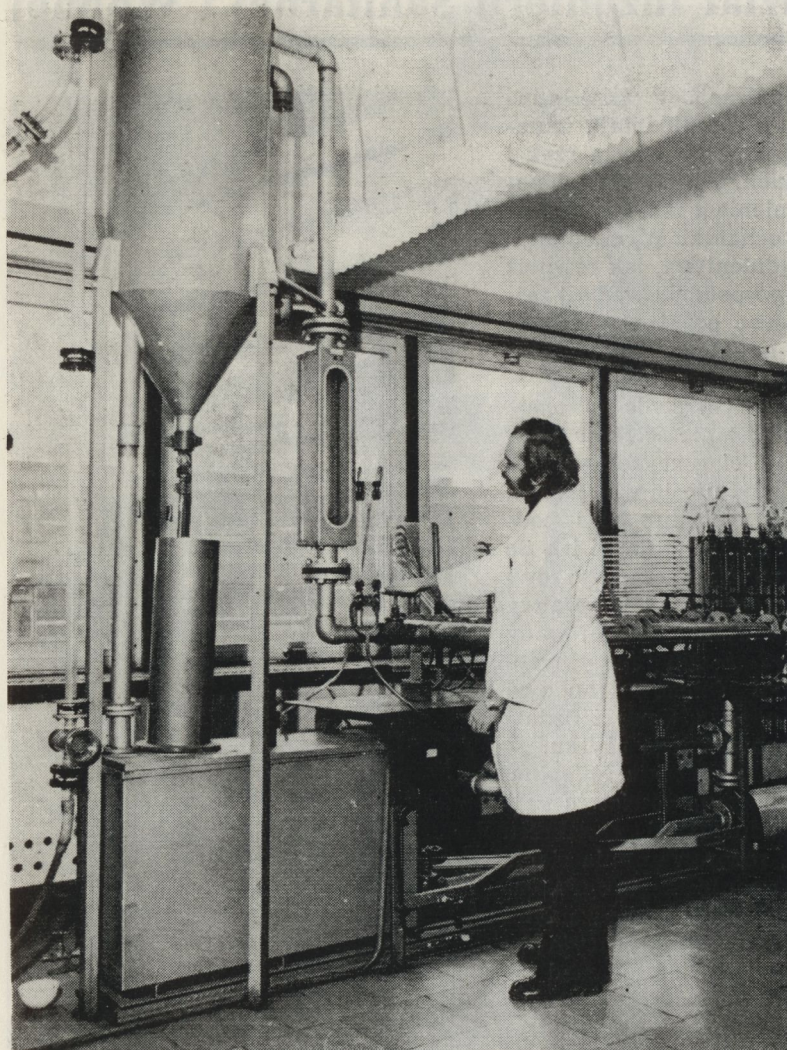
Laboratorium Instytutu Inżynierii Chemicznej

przemysł kwasu siarkowego stanowi niezmiernie ważną, silnie rozbudowaną i nowoczesną gałąź przemysłu chemicznego.

W ramach specjalności *chemia i technologia organiczna* student zapoznaje się z nowoczesną technologią przemysłu petrochemicznego i karbochemicznego, aparaturą chemiczną,

aparaturą kontrolno-analityczną, technologią otrzymywania polimerów i ich przetwórstwem, zagadnieniami przemysłu rafineryjnego oraz problemami chemicznej przeróbki węgla.

Na ostatnim semestrze oraz w ramach wykonywania pracy magisterskiej studenci mają możliwość wyboru przedmiotów specjalizacyjnych

Laboratorium Instytutu Chemii i Technologii Nieorganicznej

i w zależności od zainteresowań mogą pogłębiać swoje wiadomości w zakresie: podstawowej syntezy organicznej, technologii polimerów, chemicznej technologii ropy, chemicznej technologii węgla.

Ciężki przemysł organiczny, wykorzystujący zarówno węglową, jak i naftową bazę surowcową rozwija się intensywnie w całym kraju, stwarzając możliwości zatrudnienia zarówno w nowoczesnych zakładach, jak i biurach projektowych oraz instytutach naukowo-badawczych.

W ramach specjalności *inżynieria chemiczna* student zapoznaje się z podstawowymi prawami rządzącymi operacjami i procesami jednostkowymi (wymiana ciepła, filtracja, absorpcja, rektyfikacja, suszenie, fluidyzacja itp.). Inżynieria chemiczna umożliwia znalezienie optymalnych warunków pracy oraz podaje metody rachunkowego ujęcia problemów technologicznych. Takie kształcenie ma charakter ponadbranżowy i przygotowuje przyszłego inżyniera do kompleksowego rozwiązywania problemów technicznych i naukowych w zakresie prac badawczych, projektowo-rozwojowych oraz zagadnień techniczno-ekonomicznych i organizacyjnych (np. służba inwestycyjna).

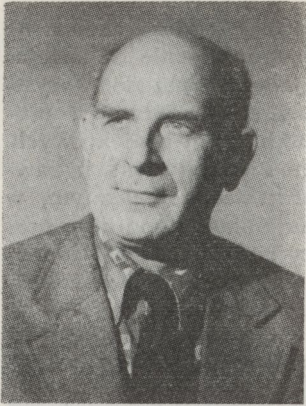
Politechniczne studia chemiczne przygotowują (niezależnie od specjalizacji) specjalistów przede wszystkim do pracy bezpośrednio w produkcji oraz w biurach projektowych, laboratoriach i instytutach badawczych o profilu technologicznym, w mniejszym natomiast stopniu do pracy laboratoryjnej w zakresie zagadnień podstawowych, czy też w zakresie analizy chemicznej.

Wydział Chemiczny Politechniki Krakowskiej prowadzi studia dzienne stacjonarne (nabór na pierwszy rok 100 studentów) oraz studia dla pracujących (studia wieczorowe).

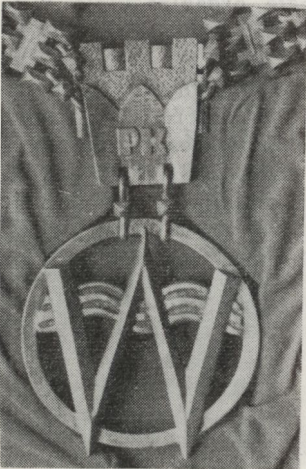
Przy większych zakładach przemysłowych, a mianowicie przy Zakładach Chemicznych w Oświęcimiu oraz przy Zakładach Azotowych w Tarnowie działają punkty konsultacyjne, podległe organizacyjnie Wydziałowi Chemicznemu Politechniki Krakowskiej.

Na zlecenie przemysłu Wydział Chemiczny prowadzi również studia podyplomowe w zakresie technologii przemysłu nawozów mineralnych, przetwórstwa polimerów, technologii przerobu ropy naftowej oraz w zakresie inżynierii chemicznej.

Wydział Inżynierii Sanitarnej i Wodnej

Prof. dr Andrzej Oberc —
działan Wydziału Inżynierii
Sanitarnej i Wodnej

W roku 1970 Wydział Budownictwa Wodnego został przekształcony w Wydział Inżynierii Sanitarnej i Wodnej, a w miejsce 10 katedr powołano 3 instytuty, w których skupiony został, rozproszony do tego czasu, potencjał naukowy i dydaktyczny wydziału.

Aktualnie w skład wydziału wchodzi trzy instytuty:

- Instytut Inżynierii Wodnej (W—1),
jednoczący 3 zakłady,
- Instytut Geotechniki (W—2) — 5
zakładów,
- Instytut Inżynierii Sanitarnej
(W—3) — 4 zakłady.

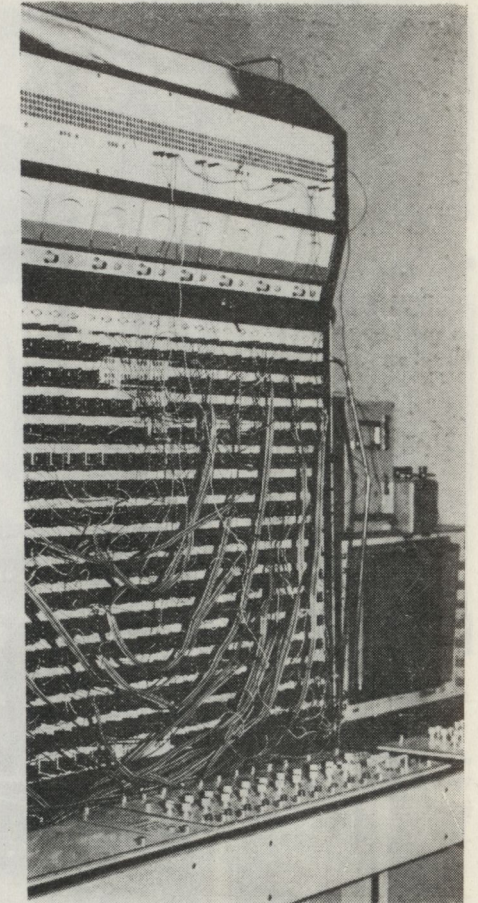
Reprezentowanym przez wydział kierunkiem studiów jest *inżynieria środowiska*. W ramach tego kierunku mieszczą się trzy specjalności: 1) *inżynieria wodna*, 2) *zaopatrzenie w wodę i unieszkodliwianie ścieków i odpadów*, 3) *urządzenia cieplne, zdrowotne i ochrony powietrza*.

Każda z wymienionych specjalności obejmuje dwie lub więcej specjalizacji. I tak w ramach specjalności *inżynieria wodna* prowadzona jest specjalizacja w zakresie budowlanych piętrzących (zapór i siłowni wodnych, jazów), regulacji rzek i potoków górskich, melioracji wodnych — w tym odwodnień obiektów przemysłowych. Prace dyplomowe, poprzez które od-

bywa się specjalizacja w zakresie inżynierii wodnej, uwzględniają tematykę hydrologiczną, zwłaszcza rzek i potoków górskich, ochronę przed powodziami, zagadnienia z zakresu hydrauliki i hydromechaniki. Wymienionymi wyżej zagadnieniami, jak również całokształtem gospodarki wodnej zajmuje się zarówno od strony dydaktycznej, jak i naukowej Instytut Inżynierii Wodnej.

Specjalność *zaopatrzenie w wodę oraz unieszkodliwianie ścieków i odpadów* obejmuje ciąg zagadnień rozpoczynający się od ujęcia wód z rzek, zbiorników wodnych lub wód podziemnych poprzez uzdatnianie ich do użytku i rozprowadzanie do użytkowników (budowa wodociągów). Dalszy ciąg to odprowadzanie zużytej wody (budowa urządzeń kanalizacyjnych) do oczyszczalni ścieków (budowa oczyszczalni), odnowa wody i uzdatnianie jej do powtórnego użytku.

Specjalność *urządzenia cieplne, zdrowotne i ochrony powietrza* zajmuje się zagadnieniami z zakresu ogrzewnictwa, rozprowadzania ciepła (urządzenia do centralnego ogrzewania), zagadnieniami i urządzeniami wentylacyjnymi, klimatyzacyjnymi oraz chroniącymi powietrze przed zanieczyszczeniem. W zakres tej specjalności wchodzi również urządzenia balneologiczne. Tematyką opisa-

Pracownia Analogowa Zakładu
Hydrauliki i Hydromechaniki Instytutu
Inżynierii Wodnej

Badania derywatograficzne w Instytucie Inżynierii Sanitarnej

nych wyżej dwu specjalności zajmuje się Instytut Inżynierii Sanitarnej.

Instytut Geotechniki uzupełnia profil naukowy i specjalizacyjny wydziału, dając niezbędne dla inżyniera podstawy z zakresu geodezji, geologii inżynierskiej, mechaniki gruntów i fundamentowania oraz geotechniki budownictwa wodnego, bez znajomości których nie może być prowadzona jakakolwiek działalność budowlana, zwłaszcza w zakresie budownictwa hydrotechnicznego. Specjalizacja w zakresie *geotechniki*, podobnie jak wymienione poprzednio, odbywa się w końcowym etapie studiów i poprzez wykonanie pracy dyplomowej.

Wydział Inżynierii Sanitarnej i Wodnej przygotowuje dla gospodarki narodowej wysoko kwalifikowane kadry poprzez następujące rodzaje studiów: studia magisterskie stacjonarne (dienne) oraz zawodowe (inżynierskie), studia dla pracujących systemem wieczorowym, zaocznym i eksternistycznym. Studia stacjonarne trwają 4 i 1/2 roku, studia dla pracujących 4 lata. Ponadto prowadzone są eksternistyczne studia magister-

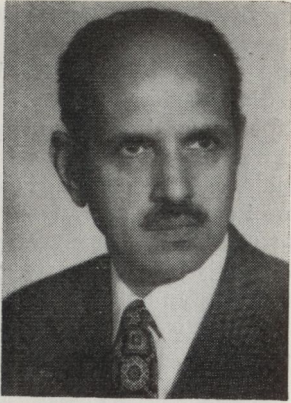
skie dla inżynierów budownictwa wodnego i inżynierii sanitarnej.

Prowadzone są też 2-letnie studia wieczorowe dla magistrów inżynierów innych specjalności, którzy pragną uzyskać kwalifikacje magistra inżyniera specjalności urządzenia ciepłone, zdrowotne i ochrony powietrza.

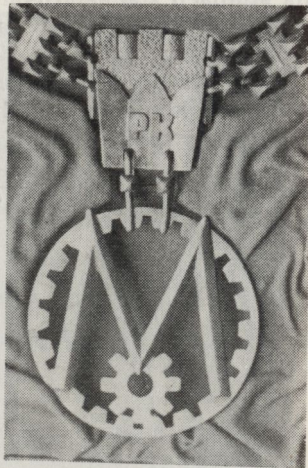
Wydział prowadzi również wyższe formy kształcenia w postaci następujących studiów podyplomowych:

- Studium Projektowania w Inżynierii Wodnej,
- Studium Podyplomowe Geotechniki,
- Studium Podyplomowe Ochrony Środowiska, a także rozpoczyna prowadzenie w r. akademickim 1976/77 studiów doktorskich.

Aktualnie wydział kształci 850 studentów na studiach stacjonarnych (dziennych) oraz 405 studentów na studiach dla pracujących, w tym 99 studentów w prowadzonych przez wydział punktach konsultacyjnych w Nowym Sączu i Nowym Targu. Limit miejsc na I rok studiów stacjonarnych w roku akademickim 1976/77 wynosił 200.

Prof. dr hab. inż. Stanisław Rudnik — dziekan Wydziału Mechanicznego, prorektor Politechniki Krakowskiej w latach 1970—1972

Wydział Mechaniczny PK jest największym Wydziałem Mechanicznym w Polsce, kształcącym około 4000 studentów na studiach dziennych oraz studiach dla pracujących. Prowadzone są na nim następujące rodzaje studiów:

- studia dzienne magisterskie,
- studia wieczorowe inżynierskie,
- studia zaoczne inżynierskie,
- studia eksternistyczne magisterskie,
- studia uzupełniające magisterskie wieczorowe i zaoczne,
- studia podyplomowe.

Kierunki studiów:

- techniki wytwarzania,
- mechanika,
- podstawowe problemy techniki.

Specjalności:

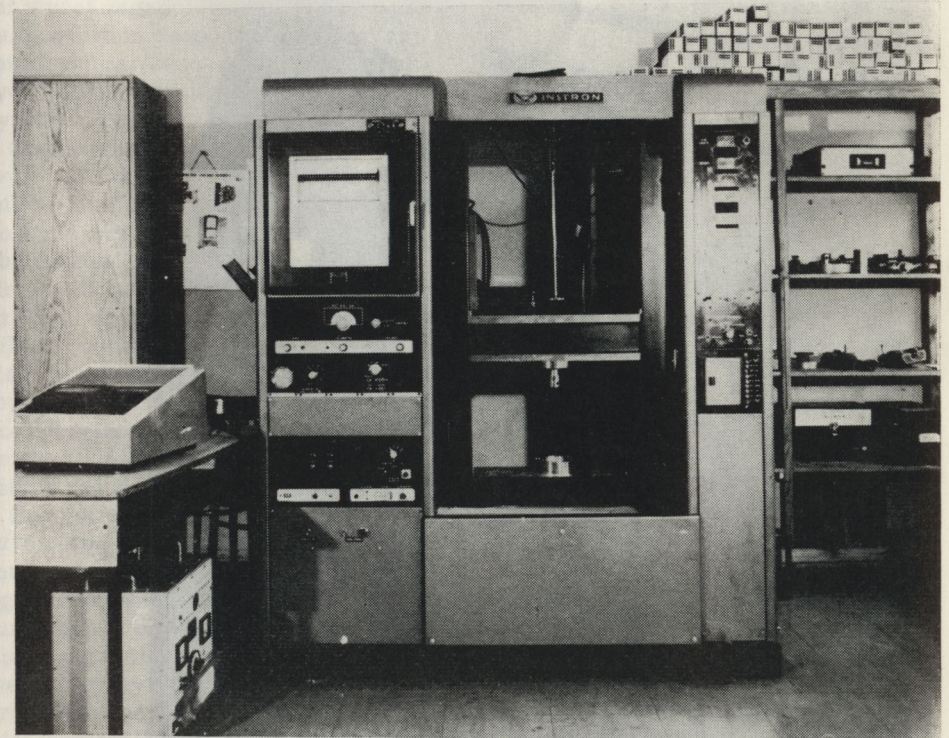
- technologia maszyn,
- obrabiarki i urządzenia technologiczne,
- maszyny i urządzenia przemysłu chemicznego i spożywczego,
- systemy, maszyny i urządzenia energetyczne,
- samochody i ciągniki,
- maszyny robocze ciężkie,
- mechanika stosowana.

Zadania dydaktyczne i naukowe realizują następujące instytuty wydziałowe:

- Instytut Mechaniki i Podstaw Konstrukcji Maszyn — M—1,

- Instytut Materiałoznawstwa i Technologii Metali — M—2,
- Instytut Maszyn Roboczych Ciężkich — M—3,
- Instytut Pojazdów Samochodowych i Silników Spalinowych — M—4,

- Instytut Aparatury Przemysłowej i Energetyki — M—5,
- Instytut Technologii Maszyn — M—6.

Maszyna wytrzymałościowa INSTRON w laboratorium Instytutu Mechaniki i Podstaw Konstrukcji Maszyn

Dzienne studia na Wydziale Mechanicznym trwają 4 i 1/2 roku. Kandydaci na studia winni posiadać uzdolnienia do nauk ścisłych oraz wykazywać zainteresowanie techniką. Zaliczenie wszystkich semestrów przewidzianych programem studiów, ukończenie pracy dyplomowej oraz pozytywne wyniki egzaminu końcowego z obrony pracy magisterskiej są podstawą do nadania studentowi stopnia magistra inżyniera mechanika.

Wieczorowe i zaoczne studia inżynierskie dla pracujących trwają 5 lat (10 semestrów). Od kandydatów na studia wymaga się w zasadzie 2-letniego stażu pracy w charakterze zgodnym z obranym kierunkiem studiów. Pracę dyplomową wykonuje student zwykle na podstawie tematu zakładowego, aby po zrealizowaniu można ją było wdrożyć w macierzystym zakładzie pracy. Dla ułatwienia kontynuowania studiów trybem zaocznym zostały wprowadzone punkty konsultacyjne, które obecnie działają przy dużych zakładach w następujących miejscowościach: Andrychów, Chrzanów, Gorlice, Mielec, Nowy Sącz, Oświęcim, Tarnów, Sanok, Żywiec.

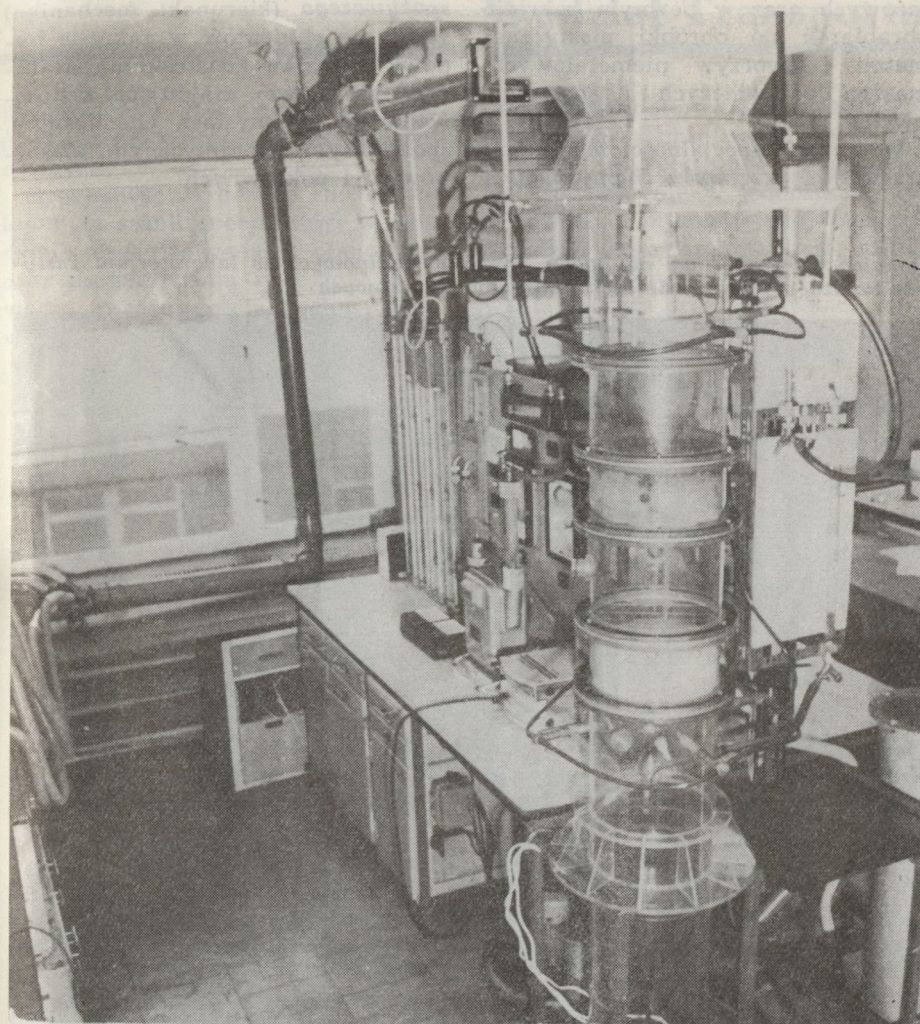
Absolwenci studiów inżynierskich mogą uzyskać dyplom magistra inżyniera w trybie studiów uzupełniających, które trwają 2 lata na studiach zaocznych i wieczorowych oraz 3 lata na studiach eksternistycznych. Ostat-

ni semestr obejmuje również wykonanie magisterskiej pracy dyplomowej.

Z uwagi na zapotrzebowanie gospodarki narodowej Wydział Mechaniczny prowadzi 2-semestralne studia podyplomowe w wąskich specjalizacjach, które mają na celu podniesienie kwalifikacji i wskazanie nowych kierunków rozwoju określonych dziedzin techniki.

Specjalność *technologia maszyn* (kierunek: techniki wytwarzania) obejmuje problematykę procesów technologii włórowej oraz bezwłórowej (obróbka cieplna, przeróbka plastyczna, spawalnictwo, odlewnictwo); projektowania i użytkowania narzędzi, przyrządów i uchwytów oraz zagadnienia związane z kontrolą jakości wytwarzania wyrobów. Szczególnie duży nacisk kładzie się na zagadnienia mechanizacji i automatyzacji procesów technologicznych budowy maszyn.

Przedmiotem specjalności *obrabianki i urządzenia technologiczne* (kierunek: techniki wytwarzania) jest konstruowanie, badanie i użytkowanie maszyn, za pomocą których wytwarza się wszelkie maszyny i urządzenia techniczne. Przygotowuje się w ramach tej specjalności projektantów i użytkowników obrabiarek skrawających, obrabiarek pracujących nośnikami wysokich energii (obróbka elektro-erozyjna, laserowa, elektrochemiczna, plazmowa), maszyn mon-

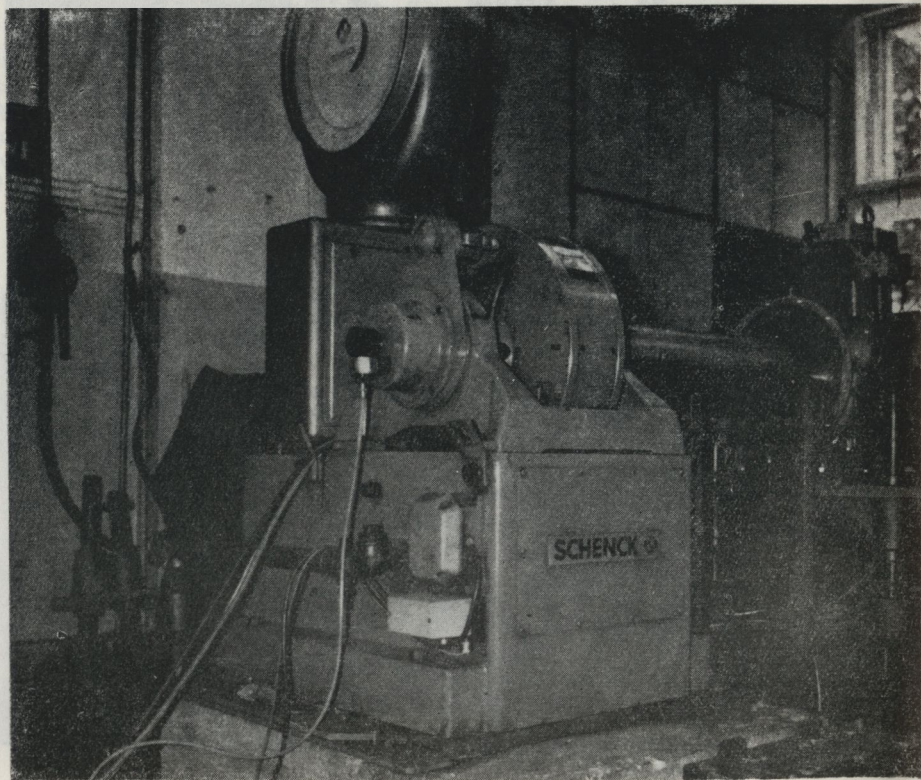
Stanowisko do badań demisterów (odemglaczy) w laboratorium Instytutu Aparatury Przemysłowej i Energetyki

tażowych oraz w pewnym zakresie obrabiarek do obróbki plastycznej metali i tworzyw niemetalowych, maszyn odlewniczych i spawalniczych.

W ramach specjalności *maszyny i urządzenia przemysłu chemicznego i*

spożywczego (kierunek: mechanika) szkoli się studentów w zakresie budowy i podstaw konstrukcji aparatury przemysłowej, znajdującej zastosowanie w przemyśлах chemicznym, spożywczym, energetycznym, maszynowym i pokrewnych.

Hamulec elektrowirowy do badań silników spalinowych w laboratorium Instytutu Pojazdów Samochodowych i Silników Spalinowych

Profil specjalności *systemy, maszyny i urządzenia energetyczne* (kierunek: mechanika) obejmuje ogólnie następujące zagadnienia: — termodynamikę teoretyczną i stosowaną, budowę i eksploatację maszyn i urządzeń energetycznych, gospodarkę energetyczno-cieplną w zakładach przemysłowych, badanie procesów zachodzących w maszynach i urządzeniach energetycznych, miernictwo cieplne, a także regulację i automatyzację pracy maszyn i urządzeń energetycznych. Ponadto w zakres tej specjalności wchodzi silniki spalinowe różnego rodzaju oraz urządzenia chłodnicze i klimatyzacyjne.

Przedmiotem specjalności *samocho- dy i ciągniki* (kierunek: mechanika) jest konstrukcja, technologia i eksploatacja pojazdów samochodowych. Specjalność ma charakter konstrukcyjno-badawczy oraz technologiczno-eksploatacyjny z uwzględnieniem wybranych specjalistycznych zagadnień kierunkowych. Profil dydaktyczny zapewnia przygotowanie absolwentów do koncepcyjnych prac konstrukcyjnych w zapleczu naukowo-badawczym oraz do kompleksowego kierowania procesami produkcyjnymi i realizacji procesu technicznego w przemyśle motoryzacyjnym oraz w zapleczu technicznym motoryzacji.

Specjalność *maszyny robocze ciężkie* (kierunek: mechanika) obejmuje konstruowanie, badanie i użytkowanie maszyn stosowanych w budow-

nictwie i drogownictwie łącznie z maszynami do produkcji prefabrykatów oraz maszyn rolniczych. Ponadto specjalność ta obejmuje zagadnienia transportu wewnątrzzakładowego, konteneryzację i paletyzację ładunków.

W zakres specjalności *mechanika stosowana* (kierunek: podstawowe problemy techniki) wchodzi zarówno przedmioty ogólne, jak: fizyka, chemia, elektrotechnika, elektronika, automatyka, metrologia, metaloznawstwo, podstawy konstrukcji maszyn, organizacja i zarządzanie w przemyśle, nauki społeczne, język obcy, jak też specjalistyczne, którymi są tutaj szczególnie szeroko profilowane wybrane działy matematyki, wytrzymałości materiałów, teoria sprężystości, plastyczności, dynamika maszyn, płyty i powłoki, mechanika płynów.

Możliwości zatrudnienia i zapotrzebowanie na absolwentów omawianych specjalności są bardzo szerokie. Miejscem pracy są biura projektowe maszyn i urządzeń, zakłady przemysłu motoryzacyjnego i silnikowego, zakłady wytwarzające i uzyskujące maszyny oraz urządzenia techniczne. Specjalistów o zainteresowaniach i uzdolnieniach naukowych i dydaktycznych zatrudnić będą wyższe i średnie szkoły techniczne, instytuty naukowe i naukowo-przemysłowe oraz różne placówki badawcze i techniczno-rozwojowe.

Prof. dr hab. inż. Zbigniew Lisowski — dziekan Wydziału Transportu

Wydział Transportu Politechniki Krakowskiej powstał 18 września 1975 r., głównie na skutek znacznego zapotrzebowania w całym kraju na wysoko kwalifikowanych specjalistów w zakresie najogólniej pojętego transportu kolejowego. Wydział został utworzony z trzech instytutów, a to:

- Instytutu Techniki i Organizacji Transportu Kolejowego — T-1,
- Instytutu Elektrotechniki i Elektroniki — T-2,
- Instytutu Pojazdów Szynowych — T-3

W roku akademickim 1975/76 w ramach wydziału, po raz pierwszy w Politechnice Krakowskiej, nastąpiło uruchomienie dwóch nowych kie-

runków studiów: *transport, elektro-technika*. Na kierunkach tych zostały powołane specjalności: *organizacja i technika transportu kolejowego, sterowanie ruchem kolejowym, eksploatacja i utrzymanie pojazdów szynowych oraz trakcja elektryczna*. Z Wydziału Mechanicznego został przeniesiony w roku akadem. 1976/77 I rok studiów specjalności *pojazdy szynowe*, która jest prowadzona na kierunku studiów — *mechanika*. Czynnione są również usilne starania o uruchomienie kierunku studiów — *telekomunikacja*, gdyż w rejonie Polski południowej odczuwa się dotkliwie niedobór kadry inżynierskiej w tej dziedzinie.

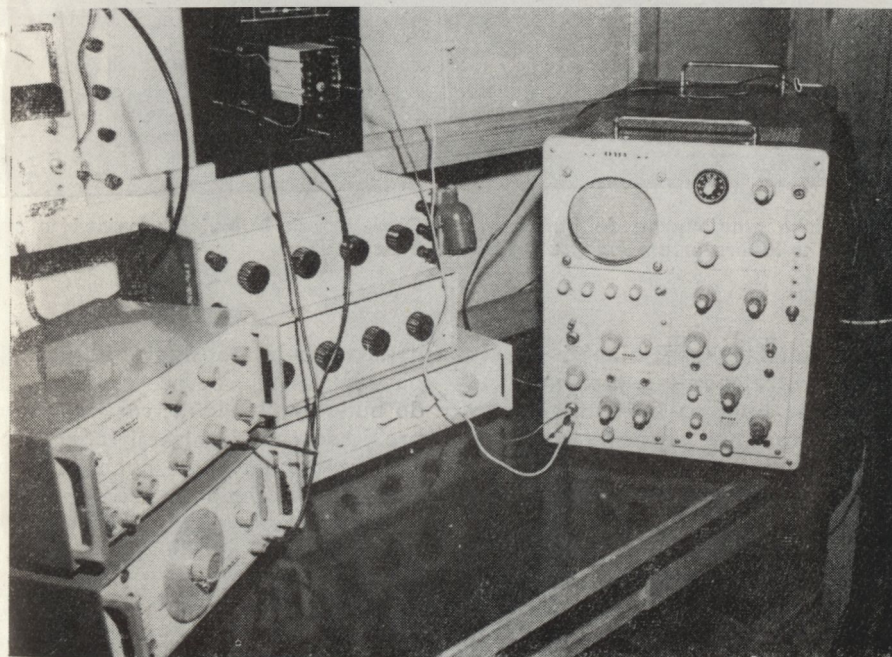
W ramach specjalności *organizacja i technika transportu kolejowego* kształcą się magistrów inżynierów w zakresie organizowania i mechanizacji procesów transportowych, opracowywania kompletnych procesów technologicznych węzłów kolejowych, kierowania pracą stacji i węzłów kolejowych, planowania pracy jednostek transportu kolejowego oraz prowadzenia prac badawczych. Absolwenci znajdują zatrudnienie na stacjach i węzłach kolejowych, w działach i zarządach ruchu odpowiednich dyrekcji PKP, w działach transportowych dużych zakładów przemysłowych, w biurach studiów i projektów

budownictwa kolejowego oraz placówkach naukowo-badawczych i studialnych.

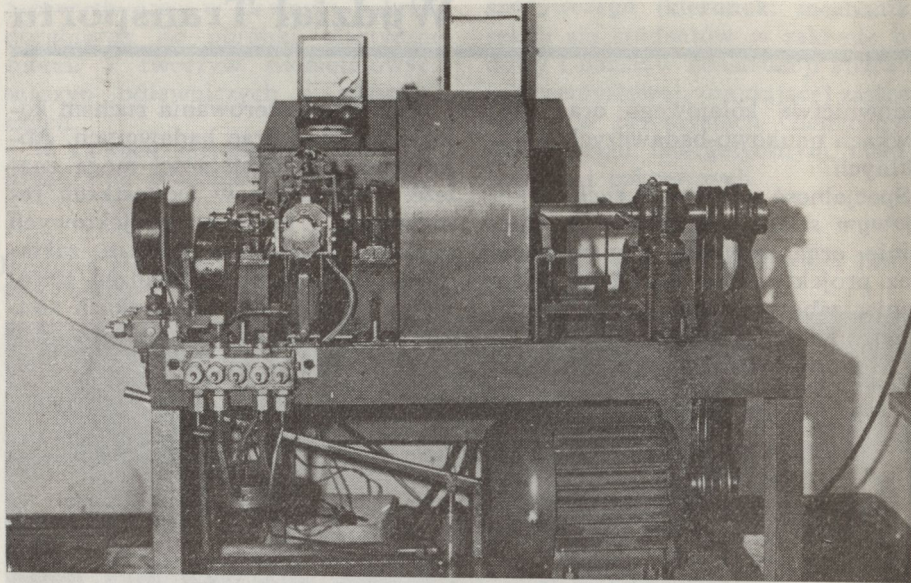
Specjalność *sterowanie ruchem kolejowym* szkoli specjalistów w dziedzinie organizowania i planowania oraz projektowania systemów sterowania, zabezpieczenia ruchu kolejowego, budowy systemów sterowania

Wydział Transportu

i eksploatacji sterowania ruchem kolejowym oraz prac badawczych. Absolwenci tej specjalności mogą znaleźć zatrudnienie w jednostkach resortowych, biurach projektowych urzędów sterowania ruchem, zakładach produkcyjnych urzędów sterowania ruchem oraz placówkach naukowo-badawczych i studialnych.

Laboratorium Telekomunikacji

Stanowisko stacjonarne do badań bezwładnościowych hamulców pojazdów szynowych w laboratorium Instytutu Pojazdów Szynowych

Przedmiotem specjalności *eksploatacja i utrzymanie pojazdów szynowych* jest budowa i technika utrzymania pojazdów szynowych, gospodarka trakcyjna, technologia napraw pojazdów szynowych oraz organizacja i projektowanie zakładów naprawczych. Magister inżynier wykształcony w tej specjalności jest przygotowany do opracowywania procesów technologicznych obsługi technicznej i napraw pojazdów szynowych, projektowania technologicz-

nego zakładów obsługi technicznej i napraw taboru, opracowania założeń do budowy pojazdów, rozwiązywania problemów modernizacji taboru, oceny rozwiązań technicznych pojazdów oraz prowadzenia prac badawczych w przedstawionej problematyce. Tak wykształcony absolwent może być zatrudniony w jednostkach resortowych PKP, zakładach naprawy taboru kolejowego, w biurach konstrukcyjnych i technologicznych oraz w instytucjach naukowo-badawczych.

Zadaniem specjalności *pojazdy szynowe* jest wykształcenie i przygotowanie specjalistów w zakresie konstrukcji, wytwarzania i eksploatacji technicznej pojazdów szynowych. Możliwości zatrudnienia absolwentów tej specjalności są bardzo szerokie. Miejscem pracy mogą być biura projektowe, zakłady wytwarzające i naprawcze taboru kolejowego, ośrodki badawcze i wdrożeniowe, jak również zakłady produkcyjne.

Problematyka specjalności *trakcja elektryczna* obejmuje zagadnienia zasilania urządzeń elektrycznych: pojazdów szynowych, zabezpieczenia ruchu, automatyki trakcji. Absolwent tej specjalności uzyskuje przygotowanie w zakresie projektowania, budowy i eksploatacji elektrycznych urządzeń trakcyjnych. Obejmuje ona: napędy i wyposażenie elektryczne lokomotyw elektrycznych i spalinowych, kolejowych wagonów motorowych oraz trakcyjnych pojazdów komunikacji miejskiej i urządzeń zasilających trakcję. Przewiduje się zatrudnienie absolwentów powyższej specjalności w przedsiębiorstwach: projektowo-konstrukcyjnych pojazdów szynowych, budowy taboru trakcji, podstacji i sieci trakcyjnych oraz w jednostkach badawczych.

Oprócz studiów dziennych, Wydział Transportu od roku akademickiego 1976/77 uruchamia studia dla pracujących na specjalnościach: technika i organizacja transportu kolejowego,

pojazdy szynowe oraz trakcja elektryczna, które dają absolwentom dyplom inżyniera w wymienionych specjalnościach.

Baza lokalowa najmłodszego wydziału Politechniki Krakowskiej jest obecnie bardzo szczupła, gdyż jego obiekty laboratoryjne w nowej lokalizacji w Czyżynach będą oddawane sukcesywnie do użytku od roku 1978, a zakończenie realizowanych pomieszczeń dydaktycznych przewiduje się dopiero około roku 1981. W tym okresie przejściowym Wydział Transportu korzysta z pomieszczeń dydaktycznych i laboratoryjnych dotychczas zajmowanych przez jego instytuty oraz udostępnionych przez Ministerstwo Komunikacji. W ramach pomocy udzielanej przez to Ministerstwo w rozwoju i doinwestowaniu wydziału przewiduje się po roku 1980 wybudowanie nowoczesnych pomieszczeń Badawczego Ośrodka Resortowo-Uczelnianego w Prokocimiu dla potrzeb transportu kolejowego i instytutów wydziału. Dopiero odanie do użytku tej ostatniej inwestycji stworzy optymalne warunki kształcenia absolwentów wydziału o najwyższych kwalifikacjach zawodowych oraz realizowanie prac naukowo-badawczych i rozwojowo-wdrożeniowych dla przemysłu budowy i napraw taboru kolejowego, a także służb eksploatacyjnych PKP Polski południowej i sąsiednich okręgów.

Dr Józef Czerni — starszy kustosz dyplomowany, dyrektor Biblioteki Głównej

Biblioteka Główna PK jest ogólnouczelnianym zakładem o zadaniach bibliotecznych informacyjnych, dydaktycznych i naukowo-badawczych. BPK spełnia przede wszystkim funkcje ośrodka informacyjnego uczelni, obsługując w pierwszym rzędzie studentów i nauczycieli akademickich swojej szkoły oraz zainteresowanych czytelników z Krakowa i jego regionu. Szczególną uwagę BPK poświęca studentom I roku, organizując dla nich wykłady z tzw. przysposobienia bibliotecznego, dotyczące form i metod korzystania z usług bibliotecznych. Dla dyplomantów i studiów podyplomowych BPK organizuje wykłady z podstaw informacji naukowej. BPK mieści się w budynku głównym przy ul. Szlak (gdzie znajdują się: Czytelnia Główna, Wypożyczalnia, magazyny główne, Pracownia Reprograficzna, Ośrodek API i dyrekcja) i w pawilonie bibliotecznym między budynkiem głównym PK a Wydziałem Architektury (gdzie znajdują się: Czytelnia Czasopism, Czytelnia Pracowników Nauki, Oddział Informacji Naukowej, pracownia i magazyn czasopism). Przy ul. Bydgoskiej BPK posiada filię: Bibliotekę DS „Nowinki”.

BPK udostępnia literaturę naukową o tematyce zgodnej z profilem naukowo-dydaktycznym uczelni na

Biblioteka Główna (BPK)

miejsu w czytelniach lub w drodze wypożyczeń do domu, sprowadza poszukiwane publikacje z innych bibliotek w kraju i za granicą w formie wypożyczeń międzybibliotecznych, udziela informacji bibliotecznych, katalogowych, bibliograficznych, dokumentacyjnych, tekstowych (tłumaczenia) i faktograficznych oraz na życzenie sporządza reprogramy z posiadanych zbiorów: fotokopie, kserokopie,

zdjęcia małoobrazkowe, mikrofilmy lub przeźrocza.

Zbiory biblioteczne obejmują wydawnictwa zwarte (książki i broszury), czasopisma i zbiory specjalne (normy, patenty, literatura techniczno-handlowa, grafika, dokumenty audiowizualne itp.) z zakresu architektury, planowania miast i osiedli, sztuki, budownictwa lądowego i wodnego, inżynierii sanitarnej, ochrony

Wypożyczalnia — katalog rzeczowy

środowiska, mechaniki i budowy maszyn, technologii mechanicznej, transportu samochodowego i kolejowego, elektrotechniki i elektroniki, chemii i technologii chemicznej, informatyki, wyższego szkolnictwa technicznego, informacji naukowej i bibliotekoznawstwa. Około 30% zbiorów to literatura zagraniczna. Na dzień 1 stycznia 1976 r. zbiory BPK liczyły ogó-

łem ok. miliona jedn. obl. druków zwartych, czasopism i zbiorów specjalnych oraz 2263 tytuły czasopism bieżących.

Korzystanie ze zbiorów BPK ułatwiają następujące najważniejsze katalogi i kartoteki: *katalog alfabetyczny druków zwartych* (odpowiada na pytania: czy książka danego autora znajduje się w BPK i pod jaką sy-

gnaturą lub jakie pozycje danego autora są w zbiorach BPK); *katalog rzeczowy — systematyczny* wg UKD od r. 1961, (odpowiada na pytanie: jakie książki z określonego tematu, przedmiotu lub dziedziny znajdują się w BPK); *katalog systematyczny* wg schematu Biblioteki Politechniki Lwowskiej (do r. 1960); *katalog alfabetyczny czasopism* oraz *katalogi*

zbiorów specjalnych: dysertacji, kartografii, norm, grafiki, literatury techniczno-handlowej, mikrofilmów, filmów, nagrań dźwiękowych itp.

Z kartotek najważniejsza liczy ponad 1 mln poz. *kartoteka kart dokumentacyjnych CİNTE*; podaje ona streszczenia dokumentacyjne wydawnictw polskich i obcych, a zwłaszcza z czasopism z profilu szkoły.

Pawilon Biblioteczny

Czytelnia Biblioteki DS „Nowinki”

Ośrodek Elektronicznych Technik Obliczeniowych

Doc. dr hab. inż. Zenon Waszczyszyn — kierownik Ośrodka Elektronicznych Technik Obliczeniowych

Ośrodek ETO został utworzony w październiku 1971 roku pod kierunkiem prof. Aleksandra Lisowskiego jako jednostka międzywydziałowa. Od 1973 roku obowiązki kierownika ośrodka pełni doc. Zenon Waszczyszyn.

Zwiększające się potrzeby uczelni w zakresie obliczeń do prac naukowo-badawczych, a głównie nowe zadania dydaktyczne wpłynęły na reorganizację ośrodka, w wyniku której został on znacznie powiększony i wzmocniony. Nowe zadania związane z rozwojem zastosowań informatyki na całej uczelni, wymagające znacznych nakładów finansowych, są obecnie rozwiązywane w drodze sze-

rokowej współpracy ośrodka ze wszystkimi jednostkami Politechniki Krakowskiej.

Działalność ośrodka koncentruje się obecnie na:

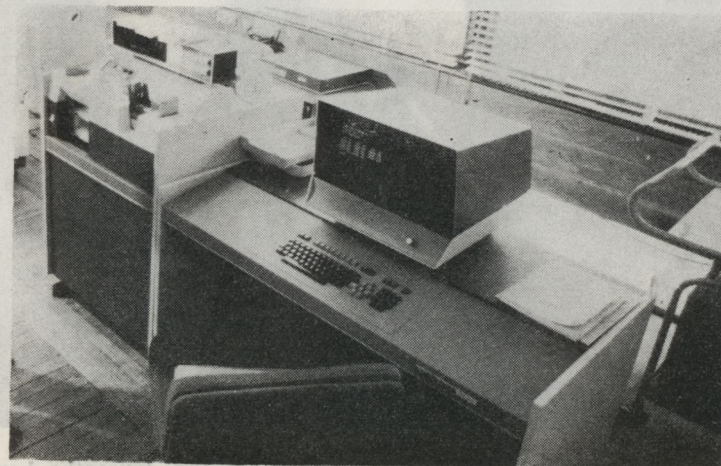
- nauczaniu programowania, metod numerycznych i podstaw informatyki, prowadzone w ramach oddzielnych przedmiotów przewidzianych w nowym programie studiów, we współpracy z instytutami wiodącymi. Zajęcia dydaktyczne są prowadzone na wszystkich wydziałach, studiach stacjonarnych, wieczorowych, podyplomowych i doktoranckich. Ośrodek prowadzi również ciągłe szkolenie pracowników Politechniki w zakresie programowania;
- wykonywaniu programów i obliczeń do prac naukowo-badawczych i dyplomowych, prowadzonych zarówno przez własnych pracowników, jak też inne jednostki politechniki. Znaczna część prac jest wykonywana dla potrzeb gospodarki narodowej w oparciu o oddzielne umowy i zlecenia. Ośrodek pełni rolę bądź samodzielnego kontrahenta, bądź też służy swoim sprzętem i personelem. Obecnie krystalizuje się specjalizacja naukowa ośrodka w dziedzinie mechaniki budowli i opracowywania wyników doświadczeń;

- utrzymywaniu sprawności eksploatacyjnej sprzętu informatycznego na terenie ośrodka i innych jednostek uczelni, prowadzonym wyłącznie przez własnych pracowników OETO.

Podstawowym sprzętem informatycznym ośrodka są komputery z rodziny ODRA. Obecnie eksploatowana jest ODRA 1204, a od początku roku 1977 ma rozpocząć pracę ODRA 1305 w pełnej konfiguracji. Na terenie ośrodka działa terminal wsadowy Srodowiskowego Centrum Obliczeniowego oparty o system CDC CYBER 72.

Właściwe wykorzystanie procesów i terminalu oraz prowadzenie zajęć dydaktycznych stało się możliwe dzięki rozmieszczeniu urządzeń do przygotowania danych na terenie innych jednostek politechniki (poza ośrodkiem pracuje 35 urządzeń różnego typu).

Dzięki priorytetowi spraw ETO na terenie uczelni w pełni realne są perspektywy dokonania jakościowego skoku przez oparcie sieci informatycznej na wielodostępnym systemie cyfrowym, w którym ośrodek będzie spełniał centralną rolę.

Terminal SCO CYFRONET używany przez OETO PK

Najlepsza w środowisku krakowskim studentka, laureatka konkursu „Czerwonej Róży” w roku akadem. 1975/76 kol. Anna Franta (Wydział Architektury Politechniki Krakowskiej)

30.-

Biblioteka Politechniki Krakowskiej

II-367916

ZZO

Biblioteka Politechniki Krakowskiej

10000244693